

Ikt. sz.: VFB-42/6-3/2022.

VFB-2/2022. sz. ülés
(VFB-2/2022-2026. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Vállalkozásfejlesztési bizottságának**
2022. május 19-én, csütörtökön, 13 óra 12 perckor
az Országház Széll Kálmán termében (főemelet 64.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Dr. Palkovics László technológiai és ipari miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása</i>	5
<i>Kérdések</i>	12
<i>Dr. Palkovics László válasza</i>	18
<i>Határozathozatal</i>	23
<i>Lázár János építési és beruházási miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása</i>	23
<i>Lázár János tájékoztatója</i>	23
<i>Kérdések, észrevételek</i>	32
<i>Lázár János válasza</i>	37
<i>Határozathozatal</i>	44
<i>Az ülés berekesztése</i>	45

Napirendi javaslat

1. Dr. Palkovics László technológiai és ipari miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)
2. Lázár János építési és beruházási miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)
3. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Apáti István (Mi Hazánk), a bizottság elnöke

Bányai Gábor (Fidesz), a bizottság alelnöke
Szatmáry Kristóf (Fidesz), a bizottság alelnöke
Kordás László (DK), a bizottság alelnöke
Becsó Zsolt (Fidesz)
Gelencsér Attila (Fidesz)
Ovádi Péter (Fidesz)

Helyettesítési megbízást adott

Ovádi Péter (Fidesz) távozása után Becsó Zsoltnak (Fidesz)
Tasó László (Fidesz) Bányai Gábornak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Tóth-Gyórvári Erzsébet bizottsági munkatárs

Meghívottak

Hozzászólók

Dr. Palkovics László technológiai és ipari miniszterjelölt
Lázár János építési és beruházási miniszterjelölt

Megjelentek

Dr. Koncz Zsófia államtitkárjelölt (Technológiai és Ipari Minisztérium)
Dr. Kutnyánszky Zsolt államtitkárjelölt (Technológiai és Ipari Minisztérium)
Steiner Attila államtitkárjelölt (Technológiai és Ipari Minisztérium)
Vitézy Dávid államtitkárjelölt (Technológiai és Ipari Minisztérium)
Csepreghy Nándor államtitkárjelölt (Építési és Beruházási Minisztérium)
Juhász Tünde közigazgatási államtitkárjelölt (Építési és Beruházási Minisztérium)
Lánszki Regő Balázs államtitkárjelölt (Építési és Beruházási Minisztérium)
Nagy Sándor Bálint államtitkárjelölt (Építési és Beruházási Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 13 óra 12 perc)

Az ülés megnyitása, a napirend elfogadása

DR. APÁTI ISTVÁN (Mi Hazánk), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelettel köszöntöm dr. Palkovics László technológiai és ipari miniszterjelölt urat és kedves munkatársait, a bizottság tagjait, a sajtó megjelent képviselőit és meghívott vendégeinket. A Vállalkozásfejlesztési bizottság mai ülését megnyitom.

Mindenekelőtt ismertetem a helyettesítés rendjét: a mai bizottsági ülésünkön Tasó László képviselő urat Bányai Gábor alelnök úr fogja helyettesíteni. Megállapítom, hogy a bizottság határozatképes, megkezdhetjük munkánkat.

Először a napirendi javaslatról szóló döntés következik. Képviselőtársaim előzetesen írásban megkapták az ülésre vonatkozó napirendi javaslatot. Kérdezem tehát a tisztelt bizottságot, hogy a kiküldött napirendi javaslatot elfogadják-e. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)* Köszönöm. Megállapítom, hogy a bizottság a napirendi javaslatot egybehangzóan elfogadta.

Elfogadott napirendünknek megfelelően rátérünk az első napirendi pontra, amelyben dr. Palkovics László technológiai és ipari miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatására kerül sor az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján. Tájékoztatom önöket, hogy miniszterjelölt úr kezdeményezte szemléltetés engedélyezését. Erről az országgyűlési törvény 38/A. § (3) bekezdése alapján a bizottságnak döntenie kell. Kérdezem a bizottság tagjait, hogy ki ért egyet azzal, hogy a miniszterjelölt úr szemléltetést alkalmazhasson. *(Szavazás.)* Megállapítom, hogy a bizottság egybehangzóan támogatja a szemléltetés alkalmazását. Elsőként dr. Palkovics László miniszterjelölt úré a szó. Megadom a szót miniszterjelölt úrnak, kérem, mondja el a jövőre vonatkozó terveit, gondolatait.

Dr. Palkovics László technológiai és ipari miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ technológiai és ipari miniszterjelölt: *(A miniszterjelölt tájékoztatóját kivetítő segítségével tartja meg.)* Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Kedves Hölgyeim és Uraim! Köszönöm a lehetőséget. Itt most egy kicsit más minőségemben veszek részt, mint az elmúlt Vállalkozásfejlesztési bizottsági üléseken, hiszen a kormány szerkezetének az átalakítása során a releváns témák közül, persze, ha akarjuk, minden technológia és innováció, illetve ipar, de néhány terület átkerült más minisztériumba. A vállalkozásfejlesztéssel a Kulturális és Innovációs Minisztérium foglalkozik, György László államtitkárjelölt irányítása alatt, illetve Nagy Márton, gazdaságfejlesztési miniszterjelölt a gazdaság általános ügyeivel, tehát úgy gondolom, a bizottság őket már meghallgatta, vagy meg fogja hallgatni.

Meg szeretném ragadni az alkalmat, hogy részben a minisztérium struktúrájáról szóljak néhány szót, részben bemutassam a mellettem ülőket, akik nem véletlenül jöttek el ma. A minisztérium nevében nem voltunk nagyon kreatívak, úgy gondoltuk, hogy megpróbáljuk a területeinket leképezni. Alapvetően az ipar, a munkaerőpiac az egyik nagy területünk, ez, ugye, államtitkárság, ennek a vezetésére Kutnyánszky Zsoltot kértem fel. Szerintem az itt lévők jelentős része vele minden bizonnyal már találkozott, azon irányító hatóságok kapcsán, amiket ő kiválóan irányított: a közlekedés, illetve a környezetvédelem kapcsán.

A második terület az energia- és a klímapolitika, Steiner Attila államtitkár urat, azt gondolom, hogy szintén mindenki ismeri, hiszen ő már két éve a minisztériumot erősíti, és Vitézy Dávidot szintén nem kell bemutatni, őt a híre megelőzte, ez a pozitív hír. Az előbb tisztáztuk egy másik bizottsági ülésen, hogy jó-e Budapestnek, hogy ő lesz

a közlekedési államtitkár, és én azt mondtam, hogy szerintem itt most érdemes örülni Budapestnek, hogy ő a közlekedési államtitkár, ezt a területet viszi.

Ami pedig Koncz Zsófia képviselő asszonyt illeti, ő pedig parlamenti államtitkári feladatra kértem föl, és ilyen módon ő lesz a miniszterhelyettes. Azt hiszem, hogy az ő bemutatása sem szükséges. Ennek több indoka volt, hogy miért őt kértem föl, a nyilván rendelkezésre álló képességei erre abszolút okot adnak, még anélkül is, ha nem Borsodból származna, és egyébként nem egy olyan részét képviselné az országnak, ami a minisztérium szempontjából releváns: energetika, ipar, közlekedés. A Fenntartható fejlődés bizottság tagja, még ezek nélkül is azt hiszem, hogy nagyon jól le tudná képezni azt, amit a minisztérium akar. Úgyhogy így néz ki a minisztérium vezetése.

Van még egy államtitkárunk, aki az előbbi ülésen részt vett, a Fenntartható fejlődés bizottsága ülésén, őt Raisz Anikónak hívják, ő pedig a környezetvédelem és a fenntartható, körforgásos gazdaság, illetve a közművekért felelős államtitkár lesz, ha megbízást kapunk a jövő héten. Így néz ki a minisztérium vezetése, a közigazgatási államtitkárunk Gázsó Balázs továbbra is, ott nem történt változás. A minisztérium szópja szűkült, viszont a mélysége jelentősen nőni fog. Tehát azoknak a cégeknek az operatív irányítása, ami a négy területhez tartozik, ez viszont a minisztériumban fog megjelenni.

Ilyen módon aztán az iparon keresztül a bizottsággal a jövőben is intenzív kapcsolatot fogunk ápolni, hiszen a vállalkozásfejlesztés egy nagyon tág témát jelent. Hogy miért ilyen, az előbb erről volt némi polémia, hogy miért nem hozott létre a kormány egy önálló környezetvédelmi, klímavédelmi minisztériumot, én erre azt mondtam, hogy hála istennek. Ugyanis az a helyzet, hogy a környezetvédelem, energetika, klímavédelem, körforgásos gazdaság, ezek alapvetően olyan ügyek, ami a technológiához, az iparhoz erőteljesen kapcsolódik, ráadásul, ha ez két minisztériumban lenne, nem biztos, hogy össze tudnánk egyeztetni a kettőnek az érdekeit. Az iparnak azért vannak más érdekei, mint amit egyébként ez a másik négy terület leképezne, de emiatt én azt mondom, hogy szerencsére egy minisztériumban van. Ha megnézzük a környezetvédelem ügyeit, az jelentős részben egyébként inkább technológiát jelent, ugyanígy az energetika is technológiát jelent. Erről lehet persze beszélni, de elnök lévén én jobban szeretem ezeket inkább megvalósítani, úgyhogy így a minisztérium felépítése egy szerencsés felépítést fog jelenteni.

Én akkor egy rövid prezentációt tartanék arról, hogy milyen elképzeléseink vannak, ahogy mondtam, mindenről beszélhetnénk, amit a minisztérium lefed, kérdések során nagyon szívesen válaszolok minden ilyenre. Két területet választottunk ki, az egyik az iparpolitika kérdése, ez direkt módon kapcsolódik nyilván a vállalkozásokhoz, és akkor egy másikban pedig a munkaerőpiacra kapcsolatos ügyek, ez is itt a minisztériumban van, hogy mire építjük az elkövetkező évek stratégiáját, illetve mi az, amit a következő évekről gondolunk.

Egy nagyon fontos dolog, szokott bennünket az a vád érni, ez szerintem inkább csak politikailag hangzik jól, hogy „Magyarország egy összeszerelő üzem országa”. Tehát, hogy ide jönnek ilyen cégek, és akkor összeszerelnek valamit, és elviszik innét. Hát, ha megnézzük a bemenetet és a kimenetet, ez persze lehet, hogy így is van, de azért ez a kép ennél lényegesen árnyaltabb. Most már ott tartunk, hogy ezeknek a nagyvállalatoknak - amiket én nem összeszerelő-üzemeznék le, mert ezek önálló értékláncok, minden funkcióval együtt egyébként - magyar beszállítóik vannak, és egyre erősödő magyar beszállítóik vannak. Ezek a vállalatok a high-techet képviselik, a beszállítóik is a high-techet képviselik, és a beszállítók jelentős része magyar tulajdonú kis-, közepes vállalat. Ugyanígy a magyar innováció és ökoszisztéma is elkezdett változni. Összehasonlítottuk, hogy hol álltunk 2010-ben például a kutatásfejlesztés területén és hol állunk ma ezen a területen. Európában, az európai országok közül

nálunk nőtt legnagyobb mértékben: a kutatók állománya megkétszereződött. Mindenesetre erre van az a mondás, hogy nem elég nem összeszerelő országnak lenni, hanem annak is kell látszani. Úgyhogy megpróbáljuk ezt el is mondani másoknak. Ami kívülről látszik az országból, az a kép azért nem ez, erre majd még kitérnék.

Hogy is néz ki az ipar- és technológiapolitika? Mi az, amit elértünk az elmúlt időszakban? A magyar ipar teljesítménye az elmúlt 10-12 évben folyamatosan javul és nemcsak a teljesítménye, nemcsak a termelékenység, hanem a struktúrája is. Egy IMF-es tanulmány mutatta ki, egyszerűen megnézték az OECD-országokat, hogy mely OECD-országban az autóiipari termékeknek hány százaléka sorolható a high-tech-termék kategóriába. Ennek van egy definíciója. Magyarországon az arány 70 százalék volt. Tehát amit Magyarországon előállítanak terméket, ennek 70 százaléka, az autó, az akkumulátor, a számítógép, a fegyver, az mind high-tech-kategória. Mit jelent a 70 százalék? Ez pont annyi, mint Németországban, Dániában, és ezzel a 70 százalékkal vezetjük az OECD-s listát. Magyarország ipara egy high-tech-ipar lenne. Nyilvánvalóan ez aztán a komplett közösségünkre komoly felelősséget ró, hiszen lehet azt mondani, hogy ezt idehozta valaki kívülről, ami persze lehet, hogy igaz a gyártó eszközre, viszont amikor ezt működtetni kell, amikor ennek a karbantartását, javítását végre kell hajtani, amikor ezt tovább kell fejleszteni, amikor ennek a high-tech-iparnak a beszállítójává kell válni, akkor mi is high-tech-hé válunk automatikusan. Tehát itt felelősségünk és feladatunk van.

Melyek azok a fő feladatok, amelyeket az elkövetkezendő négy évben el kell végeznünk, nem mintha eddig nem tettük volna, hanem ezt következetesen tovább kell vinnünk. Részben az ország ipari szempontból nincs kiegyensúlyozva teljesen. Mutatok erre majd néhány dolgot. Ha megnézzük, képviselő urakkal elég sokat beszélünk erről, mondjuk Nógrádot, látunk olyan foltot, amit mindenképpen szeretnénk eltüntetni egyszerűen azért, mert Nógrád ipari hagyományai abszolút alkalmassá tesznek bennünket arra, hogy ne így legyen. Az egyensúlytalanság főleg az ország északi vagy északibb és déli része között van. Ha megnézzük Szeged és Pécs környezetét, akkor ipari szempontból ez a két rész még mindig nem elegendően fejlett, a többi meg fejlődik nagyon szépen. Tehát ez mindenképpen egy feladat.

A második, hogy lényegesen tudjuk növelni a hozzáadott értéket. Ebben elkezdtünk jól állni, tehát amikor Magyarországról elvisznek alacsony hozzáadott értékű termékeket Ukrajnába, ennek látjuk most a hatását. Nem tűnt fel, de mondjuk a kábelköteggyártás tíz évvel ezelőtt átment Ukrajnába, mert itt már nem volt értelmes gyártani, hoztak helyette, mondjuk, vezérlőegység-szerelést, ami egy sokkal magasabb hozzáadott értékű történet. Ez történik, és ezt szeretnénk továbbvinni. Minél magasabb a hozzáadott érték, annál jobban keresünk, ez ennyire egyszerű összefüggés, nem akarunk megragadni egy ilyen közepes-alacsony fejlettségű ügyben, és ebben, azt gondolom, egyébként jól állunk.

És van egy harmadik nagyon fontos szempont. Előbb egyik ellenzéki képviselő urat a „vas- és acél országa”, „úttal a vasút felé” dologra emlékeztette, amit én mondtam, hogy létrehoznánk egy zöldacélipart. A hadiipar fejlesztése tulajdonképpen egy jó ütemezéssel, jó ütemben létrehozott dolog volt. De az a helyzet, hogy a világ ebbe az irányba halad. Ha megnézzük például Németországot, rájuk sok mindent lehet mondani, de mondjuk azt nem, hogy ez a fajta szocialisztikus gondolkodásuk lenne, ennek ellenére nem vitték el soha a gépgyártásukat sehova. Ezt Németországban tartották, azt mondták, hogy fontos dolog, és van német acélgyártás is, valaki ezt megtette. Azt gondolom, hogy nekünk a saját utunkat kell megtalálni.

Egy dolog biztos: a magyar ipar eléggé robusztus. Ez abban látszik, hogy a válság ugyan megrengette, mint mindenki mást, de aztán nagyon gyorsan visszatért az ipar kibocsátása közel a válság előtti szintre. Itt van egy megfelelő hiszterézis, ezt nagyon

fontos itt megemlíteni. Van benne egy kis késedelem, de ez majd helyre fog állni. Annyira jól állunk, hogy tulajdonképpen az ipari termelésünk az első három hónapban, az első negyedévben 5,5 százalékkal nőtt. Ha megnézzük, hogy mondjuk Szlovákiának hogyan változott az ipari termelése ebben az időszakban, látjuk, hogy az is nagyjából ennyivel változott, csak ott csökkent. Úgy tűnik, hogy az iparunk robusztussága, azok a döntések, amelyeket a vállalkozások támogatása miatt meghoztunk a válság időszakában, a magyar gazdaságot intakt módon tartották, ehhez kapcsolódik aztán generálisan 8,2 százalékos gazdasági növekedés negyedév/negyedév alapon. Tehát van mire építenünk.

Ezt nemcsak mi mondjuk, hanem azok is, akik Magyarországon továbbra is beruháznak, ez a 28 százalékos beruházási ráta, amely 2022-ben továbbra is érvényes, és még nőni fog. Nyilván, ha egy nagyon nagy beruházás megjelenik, akkor ezt persze jelentősen változtatja. Ennek ellenére egy folyamatos növekedést mutatott, és azon a szinten tudtuk tartani, tehát Magyarország továbbra is egy nagyon attraktív beruházási célország. Részben azért, mert olyanok a pénzügyi, adózási feltételeink, ezt mindenki ismeri, a környezetünkben a legalacsonyabb a társasági nyereségadó, a munkáltatói adóterheket jelentősen csökkentettük vagy megállapodtunk egyébként a gazdaság szereplőivel, tehát a vállalkozásokat ez pozitívan érinti. Ha megnézzük azt, hogy mondjuk a munkavállalók számára az egykulcsos személyi jövedelemadó mit jelent, az is egy nagyon attraktív dolog. Tehát ha egy fiatal mérnöknek Németországban el kell dönteni, hogy ugyan kevesebb fizetésért, de sokkal kedvezőbb adózási, támogatási feltételekkel hazajöjjön-e, akkor egyre inkább úgy döntenek, hogy hazajönnék. Ez az indoka, hogy például az ilyen magasán képzett emberek esetében egy tendenciafordulás történt már két évvel ezelőtt, és elkezdtek hazajönni nagyon komoly külföldi tapasztalatokkal.

Ennek aztán az egyik következménye persze az, hogy hazajönnék azok is, akik alacsonyabb szinteken dolgoznak és azok is, akik magasabb szinteken, például a fejlesztők. 2010 és 2020 között Magyarországon majdnem megduplázódott a kutatásfejlesztésben dolgozók száma. Ez az EU-ban a legnagyobb érték volt. Ennek következménye pedig az is, hogy több mint megduplázódott a 2010 és 2020 között kutatásfejlesztésre fordított összeg nagyságrendje, részben a vállalati, nagyjából fele részben, részben pedig a magyar állam támogatásai is jelentősen növekedtek. '19-ről '20-ra megdupláztuk az Innovációs alap méretét, több mint megdupláztuk az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat támogatását, – ez a volt akadémiai kutatóintézet-hálózat – és a modellváltó egyetemek is '21-ről '22-re két és félszeres támogatást kaptak és jelenleg is van egy jelentős része. Tehát úgy tűnik, hogy a magas hozzáadott érték irányába történő elmozdulást számos dolog igazolja.

Egyébként, ahogy mondtam, az lesz az egyik legkomolyabb feladatunk, hogy az egyensúlytalanságot próbáljuk továbbcsökkenteni. Megnéztük, hogy nézett ki a 2000-es évek környékétől az ország iparosodottsága. Elkezdődött Közép- és Nyugat-Magyarországon, aztán elkezdődött Északkelet-Magyarországon és Észak-Magyarország környéke, Borsod kezdett szépen fejlődni. Ha megnézzük, hogy most hol tartunk, akkor az látszik, azok a beruházások, amelyeket látunk Borsodban, a Nyírségben, Hajdú-Bihar megyében vagy Békés megyében, egyértelműen azt jelentik, hogy az országnak ez a fajta keleti-nyugati egyensúlya helyre fog állni. Elkezdődött a déli lehúzóadás is, Zalaegerszeg is elkezdett iparosodni, Nagykanizsán is nemrég jelentettünk be több nagyberuházást, Kaposváron ugyanez történik, és szépen halad Pécs és Szeged irányába. Tehát ezt az ütemet szeretnénk az elkövetkezendő időszakban továbbvinni. Ami jó ebben, hogy itt már nemcsak külföldi nagyvállalatok jelennek meg, hanem magyar cégek is egyre inkább, például a munkaerő elérhetősége miatt egyszerűen elköltöznek az országban egy másik telephelyre.

Megcsináltuk az elkövetkező tíz évre vonatkozó iparpolitikai stratégiánkat. Ebben mind a meglévő iparágainknak a továbbberősítése, továbbvitele, mind pedig olyan új iparágaknak a megjelenítése szerepel, mint például az élelmiszeripar. Nem véletlen, hogy ez van középen és ez a legnagyobb buborék, a buborékot próbáltuk magának a területnek a nagyságával arányosítani. Bár a magyar agrárium tényleg képes arra, hogy 17 millió ember számára megtermelje az élelmiszeripari alapanyagot, de nem vagyunk képesek még arra, hogy ebből élelmiszert is előállítsunk. Egyértelmű, hogy az elkövetkező időszaknak ez lesz az egyik központi eleme. De itt megjelennek olyanok, mint az acélipar zölddé tétele, tehát egy modern acélipar létrehozása, a vasúti ipar újraélesztése, az autóbusz már megtörtént, a járműipar továbbfejlesztése és olyan technológiák megjelenítése, amelyek az energetikához és egyéb máshoz szükségesek.

Itt egy sor technológia jelenik meg, amivel egyszerűen muszáj foglalkozni, és néhányat nagyon jó ütemezéssel sikerült felépítenünk, ilyen például az akkumulátor. Az akkumulátor egy megosztó dolog, mert egyik oldalról az akkumulátor előállítása nagyon sok energiát igényel és potenciálisan vannak környezeti rizikói is, másik oldalról viszont akkumulátorok nélkül az elkövetkező időszaknak a közlekedés zöldítése, a lakások fűtése nem lesz elképzelhető. Tehát ezt az egyensúlyt kell valamilyen formában megtalálnunk. De ide tartozik a hidrogénteknológia, ami ebből a szempontból kicsit talán hasonló, energiátárolásra, zöldenergiára lehet használni, de ide tartoznak olyan új technológiák, mint a mesterséges intelligencia vagy az ipar 4.0, tehát a robotizáció kérdései.

Itt az államnak van feladata, hiszen valamilyen formában ezt nekünk el kell tudni mondani, hogy ez miért is van. Tehát ha valaki félne attól, hogy egy robot elveszi a munkáját, akkor valaki mondja már el neki, hogy ez nem így van. Például az a koalíció, a mesterséges intelligencia koalíció ezzel a fura kopasz robottal, ez egy 350 céget, egyetemet tartalmazó társaság, amely folyamatosan működik és az ő működésük eredményeképp most egyre több cég használ már mesterséges intelligenciát, mint eszközt, illetve egyre több cég jön ide, amely ilyet fejleszt. Van olyan YouTube-videónk, ha valakit érdekel, felmegy a YouTube-ra, mi csináltuk, már több mint 3 millió megtekintése volt, tehát 3 millió ember nézte meg, hogy mit is jelent a mesterséges intelligencia. Ez egy célunk volt egyébként, és vannak olyan tanfolyamaink, ahol ilyen típusú ügyeket tanítunk. De idetartozik a drónkoalíciónk, vagy idetartozik az akkumulátorkoalíciónk is.

Néhány példa, hogy hogy is néz ki, és ezeknek, mindnek komoly vállalkezési hatása van. Az autóbuszgyártást, jelentem, összehoztuk. Tehát ezt öt évvel ezelőtt kezdtük el, ma ott tartunk, hogy van négy autógyár, ebből három hazai tulajdonú, illetve van egy kínai, a BYD autógyár, de ő is Magyarországon gyárt autóbuszokat. Tehát gyakorlatilag bármilyen autóbust, hajtásképlettől függetlenül, hajtásrendszertől függetlenül – típusa legyen csuklós, toló-csuklós változat, legyen ez szólóbusz, különböző méretben, iskolabusz – Magyarországon elő tudunk állítani. Ezt abból vezettük le, hogy nagyjából nyolcezer buszt kell kicserélnünk, kétezret kicseréltünk, hatezret szeretnénk, már, ha teljes mértékben itthon gyártott buszokról lenne szó, és ez működik. Valami hasonlót akarunk felépíteni egyébként a vasúti ipar területén. Tehát leegyszerűsítve, a Ganz-MÁVAGOT szeretnénk visszaállítani, nyilván egy más technológiai szinten, más méret nagyságban és más struktúrában, mozdonyt például nem tudunk gyártani, de tudunk gyártani egyébként majdnem minden mást.

Ugyanez történt a hadiiparral is, ugye, itt két évvel ezelőtt hoztunk egy döntést, hogy Magyarország beszállna ebbe. A hadiiparnak a tevékenysége nagyon sok mindenhez kapcsolható, autóiparhoz, gépiparhoz, egyéb máshoz. Akkor kaptunk némi kritikát, hogy mi a fenének akarunk mi itt harcokcsit gyártani, meg lőszert gyártani, nem kell ez, hiszen béke van. Aztán most hirtelen kiderült, hogy mégis változik a

világunk, úgyhogy az a döntés, amit akkor hoztunk, jó döntésnek minősült. Most ott tartunk egyébként, hogy hét klasztert definiáltunk, ebből öt termékklaszterben már működnek a gyáraink, van benne jármű, van benne harci jármű, van benne lőszer, robbanóanyag, van benne kézfegyver, van benne híradástechnika, illetve mit hagytam ki? Lehet, hogy öregszem, ja, bocsánat, érzékeléstechnika, radartechnológia. Az ország különböző részeiben hoztuk létre ezeket a klasztereket, és most jelen pillanatban négy gyárunk épül, és hamarosan megkezdjük három további gyár építését. Egy Zalaegerszegen, egy Kaposváron, kettő gyár épül Gyulán, ezek légiipari klaszterek, és egyébként pedig Várpalota, Veszprém között építeni fogjuk a lőszer-, illetve robbanóanyag-klaszterünket. Tehát van egy ilyen és.

A klasszikus iparágaink az autóipar esetében, ott nem sok mindent kell tennünk. Amit tennünk kell, az két ügy. Részben alkalmazkodnunk kell ahhoz, hogy az autó megváltozik, tehát nagyobb jelentőséget kap az elektromos hajtás, tehát az akkumulátoros hajtás, ugye, itt az akkumulátorstratégia próbálja ezt valamilyen módon kezelni. Ezt elég jól sikerül egyébként, mert most nekünk több akkumulátorgyártó kapacitásunk van, mint Németországban, és a világon a harmadikak vagyunk ezzel a kapacitással. De idetartozik például az autóknek, a gépjárműveknek a fejlesztése, itt a zalaegerszegi tesztpálya azt a célt szolgálja, hogy ne csak gyártsunk, hanem ténylegesen fejlesszünk is. Egész jól állunk, most már 15 ezer olyan fejlesztőhely van Magyarországon, akik autonóm elektronikus rendszerek fejlesztését végzik az autóiparban, és ott használja ezt a tesztkörnyezetet.

Klasszikus iparág, ugye erre mondta azt a képviselő úr, hogy itt arccal a vasút felé, és mi a vas és acél országa leszünk. Mi ezt nem szeretnénk, na, de hülyeségeket sem szeretnénk csinálni. Most az történik, hogy Magyarországon keletkezik másfélmillió tonna hulladékvas, ebből egymillió tonnát eladunk Törökországba, ott feldolgozzák, és mi visszavesszük négyszer olyan áron a készárut, tehát ez értelmetlen, mikor vannak rá kapacitásaink. Tehát az Ózdi Acélművek egy az egyben alkalmas erre, és Dunaújváros alkalmassá válik hamarosan, hogy ne szénalapú technológiákat vigyünk, hanem olyan, ami egyébként ezt már teljesítette.

Az egészségipar, azt hiszem, hogy itt sok mindent ehhez nem érdemes mondani. Ez egy nagyon komolyan fejlődő iparág, ideértjük az egészségiparba egyébként a magán-egészségügyi ellátást, ami szintén komolyan fejlődik, ez is a minisztérium feladata. Amit itt megértettünk a vírusválság alatt, hogy teljesen ki voltunk szolgáltatva, tehát semmink nem volt, most minden olyan, ami akkor hiányzott, az van, meg még van hozzá vakcinagyárunk, ami évvégén már saját vakcinát fog gyártani meg egy csomó mindenünk, tehát ezt is sikerült felépítenünk.

A hidrogén egy komoly terület, ennek a lehetőségét még csak most kezdjük el felépíteni. Egy dolog biztos, hogy maga a hidrogén értéklánc, ez nemcsak nagyvállalatokat, főleg nem azokat tartalmaz, hanem olyan kis- és közepes magyar vállalatokat is, akik ennek bármelyik részébe ki-be tudnak szállni. Ugyanez a helyzet az akkumulátoriparral és -gyártással is, hogy persze, az alapanyag jön valahonnét vasúton, de utána ezt itt szereljük össze, és az alkatrészek jelentős része egyébként akár a technológia jelentős része magyarországi, tehát magyar emberek, magyar cégek által előállított technológiáról beszélünk.

Nagyon röviden ennyit az ipari elképzeléseinkről: ezek fogják meghatározni az elkövetkező időszakot, és nyilván a stratégia annyira jó, amennyit megvalósítunk belőle, ezeket meg is valósítjuk, és ha módosítani kell, akkor módosítjuk.

Néhány dolgot szeretnék még a foglalkoztatáspolitikáról szólni. Ugye, a foglalkoztatáspolitikát a minisztérium feladata továbbra is, tehát ez Bodó Sándor államtitkársága volt, most összeintegráltunk az iparért felelős államtitkárság alá. Tehát az államtitkárság négy dologgal foglalkozik, az iparral, a munkaerőpiaccal, illetve a

felnőttképzéssel, amiről majd néhány szót szólnék, illetve a digitalizációval, de az ágazati, tehát ipari digitalizációval. Ezt azért gondoltuk így betartani, mert azért a jelentősége ennek a négy területnek nagyon fontos. Amit talán ki szeretnék emelni, ez a felnőttképzés területe. Itt még nem állunk jól. A szakképzési rendszert újtára indítottuk, ez úgy tűnik, jól működik, a felsőoktatás szintén rendben lesz, viszont egyelőre még meg kell győzni magunkat, hogy mi magyar emberek is olyanok vagyunk, ha szereztünk egy diplomát, az néhány évig jó, de utána meg kell még egyszer tanulni valami újat, ezt nehezen akarjuk elfogadni, de erre is vannak megoldásaink, például a digitalizáció vagy az informatika területén.

Az, hogy mennyire robosztus a magyar munkaerőpiac? Részben teljesítettük az egymillió plusz ígéletünket, ugye, azt mondtuk 2010-ben, hogy egymillióval többen fognak dolgozni Magyarországon. Ezt elértük, de azért ezen még nem ülhetünk nyugodtan, hiszen még vannak tartalékaink, meg azért a cél a teljes foglalkoztatottság lenne. Ezzel az egymillió plusz munkahellyel 3,4 százalékos munkanélküliségi rátánál tartunk, ez az Európai Unió öt első legjobb munkanélküliségi rátája, tehát még van mit tennünk. Például biztos, hogy a rendszereink alkalmasak arra, hogy zűrös helyzeteket is kezeljünk, meg generálisan is tudjunk fejlődni. Ez az ábra azt mutatja, hogy hogy néz ki a regisztrált álláskereső havi átlagos létszáma. Valahol 600 ezer körülről indultunk 2010-11-ben, most ott tartunk, hogy a valaha volt legalacsonyabb szám, 248 ezer ember jelentkezett be. Ugye, ezt itt nem úgy kell értelmezni, hogy ők mindannyian munkanélküliek abban a pillanatban, hanem éppen abban a pillanatban ennyien keresnek állást maguknak. Tehát ki is mennek, be is jönnek, találnak is, vissza is kerülnek, de arra mindenképpen egy jó indikátor, hogy a tendenciát mutassa. Lehet látni azt is egyébként, hogy 2020-ban, amikor a válság elért bennünket, akkor azért volt egy kiugrás, az addig nagyon szép arányt egy kicsit megzavarta, de aztán visszatértünk, sőt alá is tudtunk menni. Az is látszik egyébként, hogy a vírusválságnak az ügyét kifejezetten jól tudta kezelni különböző eszközökkel.

Amit nagyon fontos megjegyezni még, hogy érték bennünket olyan kritikák, hogy a magyar kormány a vírus hatására a közmunkával reagált. Ez valaminek a félreértelmezése volt, az a helyzet, hogy a közmunkaprogramban részt vevők száma jelentősen csökkent, és folyamatosan csökken. Nem ugrott meg egyébként, vagy nem is növekedett még a vírusválság alatt sem, most olyan 81 ezer ember végez közmunkát. Esetükben az a helyzet, hogy itt azért már a sztenderdmódszerekkel ők nem vihetők vissza a munkaerőpiacra, esetükben nagyon komoly felkészítésre, képzésre, átképzésre van szükség, de foglalkozunk egyébként ezzel is. Gyakorlatilag ez a szint szokott stagnálni, a cél az, hogy ezt levigyük jelentősen. És hát még egy dolgot meg kell említeni azért, hogy itt is egyértelmű legyen, a munkaadók, munkavállalók és a kormány folyamatos egyeztetését, ez a VKF, azt a minisztérium végzi, ugye, itt kerül például eldöntésre a minimálbér, illetve az ágazati bérminimum. A legutolsó emelésünk, látszik, 2022, annak ellenére, hogy ilyen volatilis környezetünk még soha nem volt, de a magyar kormány vállalta azt, amit korábban teljesített. Annak ellenére, hogy a feltételek nem teljesültek, de mégis a minimálbért növelni fogjuk. Abba a tendenciába illeszkedik be, amit egyébként előtte vittünk, egy jelentős növekedés, és ez valószínűleg idén is így fog történni.

Én azt hiszem, hogy a rendszereink jól működnek, ez most tán nem is annyira politikai döntés, hanem a rendszer működtetése. A kormányhivatalokban működő munkaerőpiaci főosztályok tulajdonképpen úgy menedzseltek le a minisztériummal együtt a vírusválság alatti Kurzarbeit- és egyéb programokat, hogy tulajdonképpen nem látszott. Nem volt kritika, a néhány ezer dolgozós cégek ugyanúgy meg tudták oldani, mint az ötfősök, tehát tulajdonképpen a dolog rendben volt. Ennek aztán az lett a következménye, hogy a válság alatt 1,3 millió embernek valamilyen módon, de

megmaradt az állása, és nem kellett neki munkanélküli segélyre menni, tehát abban 60 ezres növekedés volt. Ez részben a sztenderd munkaerőpiaci eszközökkel, részben meg azzal a beruházásösztönző támogatással volt elérhető, amikor azt mondtuk, hogy ha egyébként megtartja a munkavállalóit és mellette beruházni akar, akkor a felét odaadjuk. Ennek a hatását érezzük most egyébként a gazdasági növekedésünkben, és remélhetőleg ez ki is fog tartani.

Még egy talán egy programot említenék, a munkásszállások kialakítása programját. Ez egy nagyon súlyos program lett, az ország majdnem minden városában elkezdtek épülni munkásszállók vagy önkormányzati, vagy magánberuházásban annak érdekében, hogy ezt a fajta mobilitást, amit a munkaerőpiac igényel, tudjuk valamilyen módon kezelni. Tulajdonképpen a foglalkoztatásösztönzés programjai is zajlanak tovább. Nagyon sok pénzt fordítunk arra, hogy ha egy cég új munkaerőt akar felvenni, akkor ebben mindenképpen nyújtunk neki segítséget. Ennek specifikus eleme volt az, ami az utolsó pontban olvasható, amikor a most Ukrajnából átjött embereknek próbálunk segíteni azzal, hogy a cégek egyszerűbben tudják felvenni őket. Egyszerűek a feltételek, és még támogatást is adunk hozzá.

Ennyit gondoltam elmondani a Vállalkozásfejlesztési bizottságban, de ahogy mondtam, tulajdonképpen az egész minisztériumról is célszerű lenne beszélnünk. Meglátjuk, hogy most milyen beszélgetést folytatunk és majd a következő bizottsági ülésre már bővítjük a portfóliót. Köszönöm.

Kérdések

ELNÖK: Köszönjük szépen a tájékoztatást. Miniszterjelölt úr, amennyiben lehetséges, tisztelettel megkérem arra, hogy a prezentációt szíveskedjenek eljuttatni a bizottság titkárságára, hogy ki tudjuk küldeni a bizottság tagjainak. *(Dr. Palkovics László: Természetesen!)* Köszönjük.

Most pedig áttérünk a kérdésekre. Kérdezem a bizottság tagjait, hogy az elhangzottakhoz kapcsolódóan kinek van véleménye, kérdése, észrevétele. *(Jelzésre:)* Megadom a szót Szatmáry Kristóf alelnök úrnak.

SZATMÁRY KRISTÓF (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Próbálok miniszter úrral a szemkontaktust felvenni a kamerán keresztül, de majd valahogy sikerül. *(Elnök: Digitalizáció!)* Igen, az előnyei és korlátai.

Igazából köszönjük szépen, azt gondolom, nagyon részletes, kimerítő és mind a mögöttünk hagyott időszakra, mind az előttünk lévő időszakra vonatkozó releváns információkat kaptunk az expozéból. Itt egy területet csak talán részben érintettünk és bár közvetlenül a közlekedés nem tartozhatna a Vállalkozásfejlesztési bizottság fókuszába, de a vállalkozói lét alapfeltétele az infrastrukturális elérés, legyen szó akár a vidéki területek megközelíthetőségéről, – a vidéki képviselőtársaimtól nem elvéve a szót, – akár a fővárosi akár az agglomeráció közlekedésről, közlekedési kérdéseiről. Azt gondolom, hogy ez a vállalkozásfejlesztés, a vállalkozói lét alapjait érinti. Ha tehát esetleg ezen tervekről, a mögöttünk hagyott elvégzett feladatokról, illetve a legnagyobb kihívásokról kaphatnánk tájékoztatást, azt megköszönném. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Most pedig megadom a szót Kordás László alelnök úrnak. Parancsoljon!

KORDÁS LÁSZLÓ (DK), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Én is hasonló problémákkal küzdök, mint Szatmáry Kristóf alelnök úr, mert éppen nem tudok szemkontaktust tartani a miniszter úrral, de megpróbálok majd kicsit orvosolni ezt.

Néhány dolgot hadd említsek előljáróban, és inkább csak reagálnék a miniszterjelölt úr által elmondottakra, majd azt követően tennék fel néhány kérdést.

Ami az iparpolitikával kapcsolatos. Az iparpolitikával, az eddigi iparpolitikai iránnyal, azt gondolom, nem annyira lehetünk elégedettek. Megmondom, miért nem. Mert gyakorlatilag, ha a béreket figyeljük, azt láthatjuk, hogy Magyarország több részre szakadt. Vannak olyan iparosodottabb területek, ahol az egy főre eső GDP nyilván magasabb, ott magasabbak a bérek, jobb az életszínvonal, jobb a megélhetési lehetőség. Aztán vannak olyan területek Magyarországon, ahol igen alacsony az iparosodás, ott pedig nagyon nagy gondokkal küzdenek, általában talán ott van szükség, és ezt már hallottuk az előző bizottsági ülésen, nagyobb közmunkaprogramra. Azt gondolom, hogy a közmunka nem megoldás semmire, nyilvánvalóan ezt nemcsak most mondom, régen is mondtam, nagyon szerencsés, hogy abba az irányba elindult végre a kormány, hogy csökkent a közmunkában foglalkoztatottak száma és inkább az elsődleges munkaerőpiacon próbálnak meg ezek az emberek érvényesülni.

Azonban néhány dolgot hadd tegyek ehhez hozzá, és itt egy kis módszertani vitám is lenne a minisztériummal. Azok a munkaerőpiaci adatok, amelyeket közöl folyamatosan, tényszerűen nem fedik a valóságot. Egész egyszerűen azért, mert abban az egymillió munkahelyben, amit a miniszter úr mondott, benne vannak a külföldön foglalkoztatottak is, ez módszertani sajátosság, benne vannak azok a munkavállalók, akiknek az elmúlt héten legalább egy órai keresetük volt, tehát munkavégzésből eredő jövedelmük volt. Azt gondolom, hiába nemzetközi módszertan alapján készül, azért egy sajátos hazai módszertan alapján készült munkaerőpiaci statisztikát is érdemes csinálni. Ugyanez vonatkozik a bérekre. A bérstatisztikában rendre azt látjuk, hogy fantasztikusan nő Magyarországon az átlagbér, csak az átlagbérral mindig az a baj, hogy az nem a mediánbér, nem a mediánkereset, nem a középérték, nem az átlagos kereset, hanem a bérek összességének átlagát próbálja mutatni. Ilyen értelemben nagy harcot vívtunk annak érdekében, és ezt mint a Magyar Szakszervezeti Szövetség volt elnöke mondom önnek, hogy a létminimum-számítás például kerüljön újra vissza a KSH által számított megélhetési lehetőségek közé, mert ez egy pontos iránytűt mutat arra vonatkozóan, hogy vajon mennyiből lehet megélni ma Magyarországon. Önök szerint - tudjuk - a közmunkabér is elegendő erre, miszerintünk nem elegendő, sőt, nagyon-nagyon kevés.

Ami a robotizációt és a felnőttképzés összefüggését illeti, maximálisan lehet támogatni azt a folyamatot, ami egy új technológiát jelent, nyilván magasabb hozzáadott érték magasabb bért fog jelenteni a munkavállalóknak. Igen ám, de itt van egy probléma. Az átállás és a két munkahely közt eltelt időben bizony képzésre van szükségük ezeknek a munkavállalóknak és ezeknek a képzéseknek a költségéhez, nem nagyon látom, hogy az állam hozzátenne akár a szakképzési hozzájárulásból, akár más egyéb lehetőségekből. Legutóbb Csák Jánostól kérdeztem meg, hogy lát-e arra lehetőséget, hogy ezeknek a munkavállalóknak, akik a robotizáció miatt átmenetileg elvesztik az állásukat, valami felnőttképzési rendszerben történő támogatást lehessen hívni, ezzel a tudáskarbantartást és a tudásmegújítást szorgalmazva új álláslehetőséghez, magasabb hozzáadott értéket előállító álláslehetőséghez lehetne őket juttatni.

Minimálbér. Ha a minimálbért nézzük, találoztunk már többször a VKF tárgyalásain, ön is említette ezt. Kérdezem a minimálbérről kapcsolatban önt arról, hogy megfelelő mértékűnek tartja-e a hazai minimálbért és elfogadható-e a XXI. századi Magyarországon, hogy ekkora legyen a minimálbér, mint amekkora. Európai összevetésben ez az utolsó előtti helyre elegendő. Ön szerint van-e lehetőség és van-e mozgástér abban, hogy esetleg egy dinamikusabb bérfejlesztés tudjon megtörténni a következő időben.

Őn említette az adók kérdését. A munkáltatók adója valóban csökkent elég jelentős mértékben, ami egyébként egy gazdaságélénkítő eszköz is lehet. Ugyanakkor nem látjuk ugyanezt a munkavállalók által fizetendő adók keretében. Számtalanszor szorgalmaztuk a versenyszféra konzultációs fórumán, hogy csökkenjenek a munkavállalók által fizetendő adók is. Önök megígérték, éppen Varga miniszter úr ígérte meg az előző ciklusban, hogy a ciklus végére egy számjegyű szja lesz Magyarországon. Hát, még mindig 15 százalék, az egyszámjegyű szja-nak nyoma nincs ezen a környéken. Kérdezem önt arról, hogy kívánnak-e a szociális partnerekkel erről tárgyalni és lesz-e egyszámjegyű szja a közeljövőben.

Ha már a béreknél tartunk, egy nagyon fontos kérdést szeretnék utolsóként tisztázni. Egyrészt vannak olyan európai uniós irányelvek, direktívák, amelyeket a bér területén meg kellene fontolni. Ilyen például a bértranszparencia kérdése, a férfi és a női bérkülönbségek közötti nagy rés csökkentése. Gyakorlatilag erre a versenyszféra konzultációs fórumán ülő három szakszervezet, a Liga, a Munkástanácsok és a Magyar Szakszervezeti Szövetség közös javaslatot tett a kormány asztalára. Ez már másfél éve volt. Egy hangot nem hallottunk arról, hogy a kormány mit szeretne ez ügyben tenni. Abban konkrét javaslatok is meg vannak fogalmazva, hogy mit kellene csinálni a bértranszparencia kapcsán. Mi azt látjuk és azt mondjuk, hogy csökkentenie kellene az azonos munkakört betöltő nők és férfiak közötti bérkülönbséget.

Van itt még egy utolsó, ez is egy európai uniós irányelvvel van összefüggésben, ez pedig az apanap kérdése. Augusztusban lejár a határidő, amikorra ezt a magyar jogrendbe át kellene ültetni. Ez arról szól, hogy a kisgyermekes apukáknak a mai munka törvénykönyv szerint 5 nap pótszabadság jár és ezt fel kellene minimum 10 napra emelni az európai uniós irányelv szerint. Erre is van javaslata a három szakszervezeti szövetségnek, egyelőre azonban semmit nem hallottunk erről. A határidő közeleg, ebben a kérdésben augusztusban lejár a határidő, amíg ennek az átültetését meg kéne oldani, tehát ezért én azt gondolom, hogy jó lenne erre nagyobb figyelmet fordítani. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Haladunk tovább. Megadom a szót Becsó Zsolt képviselő úrnak.

BECSÓ ZSOLT (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Ha megengedi, akkor talán lokálisabb vizekre eveznénk, Nógrád megyei vizekre. Lenne három felvetésem, illetve kérdésem, amire részben kitért a prezentáció során, de nagyrészt, nyilván időhiány miatt nem tudott kitérni.

Az első kérdés, amit én szeretnék feltenni, az a gazdaságfejlesztési zónákhoz kapcsolódik, hogy a kormányzat részéről 2020-ban volt döntés arra vonatkozólag, hogy négy gazdaságfejlesztési zóna jön létre Magyarországon. Minket alapvetően az észak-kelet-magyarországi gazdaságfejlesztési zóna érint. A miniszter úrral az elmúlt években, elmúlt hónapokban nagyon intenzív munkát is folytattunk annak érdekében, hogy a helyi fejlesztési stratégiák, illetve a projektjavaslatok megfogalmazásra kerüljenek, és abban bízunk, hogy ez majd be fog kerülni a kormány elé. Szeretném megkérdezni, hogy továbbra is napirenden van-e a gazdaságfejlesztési zónáknak a megőrzése, fenntartása, illetve az eddig elkészített anyagok átdolgozásra kell hogy kerüljenek, vagy pedig ilyen formában, ahogy ezt még a választások előtt összeállítottuk, így bekerülhet a kormányzat elé.

A másik kérdés az ipari alulfejlettséghez kötődik. Annak nem igazán örültem, amikor a miniszter úr azt mondta, hogy az ország ipari szempontból nincs kiegyensúlyozva, de annak viszont örültem, hogy itt is elhangzott, hogy a nógrádi ipari foltot szeretnék eltüntetni. Úgyhogy én ebből és az elmúlt hónapok, évek, mondjuk,

egyeztetéseiből is azt vettem ki, hogy számíthatunk Kelet-Nógrádban, a keleti iparmedencében arra, hogy a kormányzat részéről, a miniszter úr részéről meglesz a kellő figyelem. Nyilván, aki végigkövette ezt a prezentációt, az láthatta, hogy jelen pillanatban Nógrád megye, ezen belül Kelet-Nógrád a legalulfejlettebb ipari térsége Magyarországnak, az ipari termelés megoszlásában mi 1 százalék alatti részarányt töltünk be, miközben Győr-Moson-Sopron megye 12,6 százalék, de hála Istennek az elmúlt évek munkájának is köszönhetően Borsod megye már 8,2 százalék. Tehát van olyan terület, ami még fejlesztésre vár, ezek közé tartozik a keleti iparmedence. És, ha már itt tartunk a keleti iparmedencénél, hála Istennek, bár tíz évet csúszott a történet, azt is mondhatnám, hogy bizonyos értelemben még a szocialista kormányzás időszakában elszabotálásra került az 21-es számú fő közlekedési útnak a fejlesztése, megrekedt, megakadt a négynyomsávosítási program, ez 2011 után felgyorsult, és most már elmondhatom, hogy tulajdonképpen végig Hatvan és Salgótarján között 52 kilométeren megépítésre került az út. Ráadásul a húsz évvel ezelőtt vagy 15 és 20 éve kiépített szakaszok rekonstrukciója is folyamatban van, tehát azt mondhatjuk, hogy 2019-re tulajdonképpen Kelet-Nógrád, Nógrád megye a 21-es számú fő közlekedési útvonalon keresztül az ország gazdasági vérkeringésébe bekapcsolásra került.

Azonban van itt egy másik közlekedési korridor, és hát, feltette a kérdést a miniszter úr, hogy Budapestnek jó lesz-e, ha Vitézy Dávid lesz a közlekedési államtitkár, én biztos vagyok benne, hogy jó lesz Budapestnek, de a mi szempontunkból inkább az a kérdés, hogy jó lesz-e Vitézy Dávid Nógrád megyének. Én nagyon szeretném, hogy jó lenne, mert oké, a 21-es út rendben, azt megoldottuk, a 23-as fejlesztése, az elkerülő szakasz megépítése elindult, de itt van nekünk a 81-es számú vasúti fővonal, amelyre vonatkozólag még az elmúlt évben egy megvalósíthatósági tanulmány elkészítése indult el a miniszter úr kezdeményezésére. Én úgy tudom, hogy ez a megvalósíthatósági tanulmány, ami egy ilyen üzemanyagcellás, teljesen új konstrukciót a középpontba állító megoldást eszközölné, ez a megvalósíthatósági tanulmány elkészült, szeretném megkérdezni a miniszter urat, hogy igaz-e, hogy elkészült ez a megvalósíthatósági tanulmány. Mikor ismerhetjük meg ennek a belső tartalmát, és az elkövetkező évekre mire számíthatunk a 81-es számú vasúti fővonal fejlesztését érintően?

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Most pedig megadom a szót Bányai Gábor alelnök úrnak. *(Ovádi Péter érkezik.)*

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Igen tisztelt Miniszterjelölt vagy még mindig Miniszter Úr! Igen tisztelt Munkatársai, Államtitkár Asszony, Államtitkár Urak, illetve Miniszterhelyettes-jelölt Asszony! Külön köszöntöm őt, hiszen még mindig ritka a női politikus ilyen magas körökben, úgyhogy örülök, hogy Koncz Zsófiát felkérte miniszter úr.

Miniszter úr, ugye szétvált most a szakképzés és a felnőttképzési rendszer a két minisztérium között? Ennek a szimbiózisáról, együttműködéséről egy pár szóban majd adjon már nekünk tájékoztatást, hogy hogyan fog működni. A meglévő centrumokon keresztül kívánják ezt a munkát elvégezni, illetve az új képzési lehetőségeket nyújtani, vagy ezt valami más rendszerben gondolták el? Magyarul a régi, közös dolgainkat tudjuk-e folytatni? Ez lenne az első kérdésem.

A másik: a diákon lehetett látni az iparosítási eredményeket, és ugye, a Dél-Alföld, dél-magyarországi térség - mind Békés, mind Csongrád, mondjuk, Bács-Kiskunt egészen Kecskemétig nem számítva - hasonló cipőben jár. Ennek egyik nagyon fontos feltételrendszere maga a közlekedési infrastruktúrának az állapota. Nekünk jelenleg Békéscsaba, Szeged, Baja, Pécs vonatkozásában nincs még kiépült, jó

minőségű közlekedési tengelyünk, a kétszámjegyű utakon kívül, ennek a fejlesztése engem személy szerint is érint, érdekel, hisz Dél-Bács-Kiskunban óriási forgalmat bonyolít le mind a röszkei határátkelőnek köszönhetően, mind a másik, Bács megyei határátkelőnek köszönhetően Balkán felől a megyénk, a térségünk, és elviselhetetlen forgalom szakad ránk. Konkrétan itt az M9-es autópálya, autóútnak a fejlesztésével szeretnék kérni segítséget. Nem egy ígéret kell nekünk most, hanem szeretnénk látni a tervezés folyamatát, illetve azt a lehetőséget kérni miniszter úrtól, hogy az érintett képviselők, akik ott vannak a térségben - Baja, Kalocsa, Kiskunhalas térsége képviselői - is kapjanak lehetőséget a NIF-en keresztül is a tárgyalásokra meg az egyeztetésekre. Én bízom Vitézy Dávidban, hogy jó lesz a vidéki térségeknek is. Bár nem azt mondta Becsó képviselő úr, hogy nem bízunk ebben, csak ismerni kell az ő stílusát, nem kell megijedni tőle, ez a barátkozás jele volt, ezt így szokta ő csinálni. De a lényeg, hogy mindenféleképpen szeretnék ebben segítséget kérni, hiszen mind az M43-nak és az M5-nek a túlterhelése miatt valószínűleg szükség lenne erre, önök is így látják. Tudni kell, hogy szabadkai elkerülő gyűrű, amit megépítettek Szerbiában, a Vajdaságban, az az 53-as út abszolút túlterhelését hozta. Most már gyakorlatilag szünetni kell a városnak az egyik oldaláról a másikra, oda kell szünetni, mert olyan nehéz átkelni most már, és az utak is mennek tönkre.

A másik a déli vasúti gyűrű jövőképe. Annak örülünk, hogy a Szeged-Szabadka összeköttetés újjáépül, és ennek a folytatása majd Bácsalmás, Baja és Pécs irányába várható, hogy a ciklusban beindul, hiszen erről van közös kormánydöntés, de ugyanez kiegészítendő a debreceni irányból, bekapcsolva persze a partiumi, romániai, erdélyi településeket és városokat is. Ennek az újjáépítésére lesz-e ereje, ideje a tárcának? Mert tudjuk, hogy forrás elméletileg lenne, ha ez a háborús helyzet nem alakult volna ki itt a szomszédságunkban és Európában, ki tudja, mi lesz még ebből. Tehát ez lenne a kérdésköröm. A lényeg az, hogy azt kívánom, hogy sikeres csapatként működjenek együtt, mert, ha önök sikeresek, akkor mi is azok leszünk, úgyszólván hajrá.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ technológiai és ipari miniszterjelölt: Ha Vitézy úr működik, akkor minden működik.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. A sor végén pedig én is szeretnék feltenni néhány kérdést, illetve megfogalmazni véleményt és észrevételt.

Magyarország alapvetően agrárország, és hogy nagy klasszikustól idézzek, legalábbis részlegesen, jó lenne, ha nem is veszítené el agrár jellegét kicsiny hazánk. Ehhez kapcsolódóan azt szeretném kérdezni, hogy jól értettem-e, miniszterjelölt úr, hogy a mezőgazdasági feldolgozóipart, konzervipart kiemelt területként fogják kezelni. (*Bányai Gábor kimegy a teremből.*) Inkább vagy kizárólagosan állami tulajdonú fejlesztésekben gondolkodnak, vagy lehetőséget biztosítanak pályázati vagy egyéb úton magántulajdonú, kisebb, akár részipari termékek gyártásához szükséges feldolgozóipari kapacitások létesítéséhez?

A foglalkoztatási támogatásokkal kapcsolatban érdeklődnék a felől, hogy mikrovállalkozások vonatkozásában csak és kizárólag új munkaerő foglalkoztatására, esetleg álláskereső foglalkoztatására lesznek bér- és járulékutalványok vonatkozásában pályázatok kiírva, avagy - amire egyszer sor került néhány évvel ezelőtt, talán még a 2014-18-as ciklus második felében - a meglévő munkaerő, adott esetben több éve meglévő munkaerő megtartására, mondjuk, akár a bér- és járulékterhelés 80 százalékos mértékű támogatásáig terjedő pályázat kiírásával? Hiszen nagyon dicséretes, hogy új munkaerő foglalkoztatásához támogatást adnak, de nem lenne szabad elfeledkezni a mikrovállalkozások vonatkozásában, főleg a hátrányos

helyzetű vagy fejletlen térségekben a régóta meglévő munkaerő foglalkoztatásához kapcsolódó támogatásról. Ezzel kapcsolatban mi az ön álláspontja?

Aztán kicsit hadd menjek vissza a lokalitáshoz és saját választókerületemhez. A húsz éve lakóhelyemül szolgáló Mátészalka ipari parkja kisebb fejlődéseken átesett az elmúlt 20-30 évben, de finoman szólva is vannak még szabad vegyértékei. Kérdezem, hogy a Szatmár vidék fővárosa, Mátészalka, a kiváló földrajzi fekvésű kisváros, Szabolcs-Szatmár-Bereg Nyíregyháza után második legnagyobb városa ipari park vonatkozásában milyen fejlesztésekre számíthat a következő négy évben.

A szülővárosom, Csenger ipari parkja pedig gyakorlatilag szántó-legelő művelési ágban található. Ennek az ipari parknak szinte csak szabad vegyértékei vannak. Mire számíthat Csenger és Csenger környéke ipari park fejlesztése tekintetében?

Ha már Mátészalkát említettem az előbb, ezt összekapcsolnám a hadiipar fejlesztésével. Az ön felsorolásából kimaradt, nyilván erre esetleg még nem fókuszálnak, de ajánlanám a figyelmükbe az optikát, amit körülbelül 15-20 esztendővel ezelőtt a mátészalkai Zeiss gyárban gyártottak a gepárd mesterlövés-puskákhoz és rombolópuskákhoz, amelyet a különleges műveleti egységek használnak. Ha jól tudom, ez a kapacitás jelen pillanatban megszűnt. Kérdezném, hogy van-e törekvés, elképzelés, ötlet arra, hogy ezt újraépítik, hiszen erre valószínűleg nemcsak gépi technika, hanem emberi tudás is rendelkezésre áll és ez egy magas hozzáadott értékű, egyébként akár a nemzetközi piacon is rendkívül piacképes és rendkívül magas haszonnal kecsegtető fejlesztés lehetne.

A közfoglalkoztatás kapcsán vannak nekem is bizonyos nünükéim, rögeszmém, fixaideáim, mindegy, hogy mondom, akár becsipődéseknek is lehetne ezeket nevezni. Tegnap ezt a Csák miniszterjelölt úrral nem sikerült teljesen megnyugtatóan tisztázni. Nevezetesen a közfoglalkoztatás sok esetben elszívó hatásáról szeretnék néhány szót ejteni, mely akár az építőiparban, akár a mi vidékünket tekintve döntően mezőgazdasági szezonmunkák idején rendkívüli mód hátráltatja a vállalkozások, a gazdaságok működését, hiszen sokan a lényegesebb kisebb megterhelést jelentő közfoglalkoztatást választják, a sokkal nagyobb jövedelemmel járó, de lényegesen megerőltetőbb piaci alapú mezőgazdasági idénymunka helyett. Itt nincs időnk megvárni két-három generációt, körülbelül 60-70 esztendőt, 6-7 évet, szerintem 6-7 hónapot sem, hiszen közeleg a következő szüreti időszak akár a zöldség-gyümölcs ágazatban, akár más területeken. Támogatna-e egy olyan elképzelést, hogy néhány rendkívüli élethelyzetet leszámítva a szezonmunkák, idénymunkák időtartamára meghatározott településeken akár felfüggesztik a közfoglalkoztatást annak érdekében, hogy ne csak ösztönző elemeket biztosítsanak, gondolok itt a 2000 forint/fő/nap támogatásra, annak a megtartása mellett tehát, mert ezt nem sajnáljuk senkitől, egyben az ösztönzés mellé kényszerítő elemet is raknak? Ugyanis az nagyon jó, hogy azok a közmunkások, akik piaci alapú munkahelyen adott naptári hónapban legalább 15 napot dolgoznak, 2000 forint kiegészítő támogatást kapnak, ez nyilván helyes, hiszen van helye a pénznek és meg is érdemlik azok, akik szorgalmasan dolgoznak, viszont emellett szükség van kényszerítő erőre, akár a közfoglalkoztatás nagyobb részének időszakos felfüggesztésével. Támogatna-e vagy hajlandók-e átgondolni egy ilyen keményebb intézkedést jelentő elképzelést?

A napelemek és a napelemtechnika kapcsán lenne még néhány felvetésem és kérdésem. Ez akkor jutott eszembe, amikor a miniszterjelölt úr az akkumulátorokról beszélt, nyilván inkább más típusú akkumulátorokról. Tudjuk, hogy a napelem-technológia kapcsán a napelem által megtermelt áram akkumulátoros tárolása még gyerekcipőben jár. Rendkívül drága. Most lakossági kivetítésben mondom ezt, nem ipari méretekben, egy-másfél millió forint körülbelül egy átlagos családi házhoz kapcsolódó, legfeljebb ezer üzemelési ciklusra alkalmas akkumulátor, amely fejlesztők

vagy forgalmazók szerint azért messze nem több évtizedes élettartamot jelent, tehát meglehetősen drága, kiforratlan. Ehhez és általában a napelem-telepítéshez lakossági szegmensben, tehát a magánszemélyek szintjén várhatók-e vissza nem térítendő támogatások vagy esetleg valamilyen kamatmentes támogatási lehetőségek vagy visszatérítendő támogatási formák, esetleg ezeknek valamilyen kombinációja? Hiszen az elmúlt évek eseményei rávilágítottak arra, hogy az energiafüggetlenség, akár a magánszemélyekre, családi házakra lebontott energiafüggetlenség nemzetbiztonsági kérdés vagy stratégiai kulcskérdés. Kívánják-e ezt bővíteni esetleg a napelemes hőszivattyús fűtési technikák vonatkozásában, ami egy igazi energiabiztonságot jelenthet akár kisebb családi házak esetében is?

Végül, de nem utolsó sorban Vitézy Dávid szakterületét érintő kérdést is szeretnék feltenni, ne maradjon ki a szórásból Vitézy úr Szabolcs-Szatmár-Bereg megye vonatkozásában sem, és reméljük, hogy nagyon kedves lesz szeretett megységhez. Két kérdésem is lenne rögtön.

Az egyik az M49-es gyorsforgalmi elkerülő út megépítése, amely a környékünknek olyan, mint Budapestnek volt sokáig a 4-es metró. Negyedszázada kábítják ezzel, negyedszázada kábítják ezzel a választókerület népét. Talán most már az embrionális szakasztól egy kicsit előrehaladottabb állapotban van. Érdeklődnék, hogy jelen állapot szerint az Ór-Porcsalma-Ökörítőfülpös első ütem mikorra készülhet el, illetve a Porcsalma-Ökörítőfülpös csomóponton a csengeri határmetszési pontig terjedő második ütem befejezése legalább körülbelül egy évszám szerint mikorra várható. Ez bekapcsolná a mi környékünket is végre a gazdasági vérkeringésbe. Azt hiszem, hogy a miniszterjelölt úr mellett ülők közül leginkább Koncz Zsófia miniszterhelyettes-jelölt asszony van azzal tisztában, hogy mekkora fejlesztésre szorul akár az ő megyéje, Borsod megye, akár a meglehetősen hasonlóan nehéz helyzetben lévő Szabolcs-Szatmár-Bereg megye. E tekintetben számítunk miniszterhelyettes-jelölt asszony empátiájára is.

Másrészt és utolsó kérdésként egy, még Fónagy János által korábban tett ígéretet szeretnék felmelegíteni és szeretném önöket erre emlékeztetni. Fónagy államtitkár úr még a 2010-es önkormányzati választási kampányban azt az ígéretet tette, hogy a Csenger-Szatmárnémeti vasúti átkelőhelyet újra megnyitják. Ehhez képest legfeljebb a gyomnövények verik fel a vasútvonal szakaszának legnagyobb részét. Fónagy államtitkár úr pechjére én emlékszem erre az ígéretére, amely már egyébként a feledés homályába merült. Kérdezném, hogy hajlandók-e megvizsgálni Csenger-Szatmárnémeti vasúti átkelőhely újrainvitását.

Röviden ennyit szerettem volna kérdésként, véleményként elmondani. Megkérem miniszterjelölt urat, hogy válaszoljon a kérdésekre, reagáljon az elhangzott véleményekre, észrevételekre. Parancsoljon!

Dr. Palkovics László válasza

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ technológiai és ipari miniszterjelölt: Köszönöm szépen. Úgy tűnik, hogy államtitkár úr népszerűsége töretlen és mindenki tőle várja az új dolgok létrehozását. Egyébként mi a Csenger-Szatmárnémeti vasúti átkelőt többször megvizsgáltuk, és mindig beleakadtunk román kollégákba, hogy ők a zaj miatt nem akarják, és ezért lett helyette autóbusz. De megvizsgáljuk megint szívesen, sikerülne velük eljutni valahova, el kell jutnunk egyébként. Van más ügyünk is, különösen a határ két oldalán. Például a Debrecen-Nagyvárad vasútvonal, tram-trainnek a kérdése, ami biztos, hogy nekik nem tetszik annyira. De ha már közlekedés, és Szatmáry képviselő úr a közlekedésről kérdezett: itt akkor kezdjük el a közúti közlekedésnek az ügyét, alapvetően itt két dolgról érdemes, – már ami az infrastruktúrát illeti, – szót váltani. Az egyik a gyorsforgalmi utak fejlesztése, a másik pedig az egyéb úthálózatnak a

felújítása, ami állami tulajdonban van. A gyorsforgalmi utak fejlesztése zajlik, ahogy egyébként megkezdődött, tehát maga az útprogram ami egy 3700 milliárdos program, 2024-ben befejezésre kerül, tehát abban nincs ilyen értelemben változás. Ez egészült ki azzal a koncessziós megoldással, ami most hamarosan meg fog kezdődni, és lesznek mellette egyébként állami útfejlesztések is, de azért jelentős részben a koncesszió az, ami ezt el fogja vinni. Az Európai Unió gyakorlatilag útfejlesztésre nem ad forrást. Ez az egyik elem, ez halad tovább, itt azok a stratégiai célok, amiket kitűztünk, jelesül, hogy 30 percen belül érjen el bárki egy gyorsforgalmi utat, hogy minden autópálya menjen el valamilyen formában a határig, ahol ennek értelme van, az, hogy minden megyei jogú városhoz vezessen autópálya, ezek mennek tovább. Itt Apáti képviselő úrnak értettem az élcét a 37-es úttal és Mátészalkával kapcsolatban, de az a helyzet, hogy Zala megye kifejezetten sokkal rosszabbul áll. Alig van autópálya. Úgyhogy ehhez képest az ország keleti része kifejezetten jól áll.

Ami szintén folytatódik, ez az alacsonyabb rendű utak felújítása a Magyar Közút által, tehát azért 200 milliárd forintos programot jelent ez.

Ami a vasútfelújítást jelenti, azok a vasútfelújítási programjaink, amiket főleg európai uniós forrásból finanszírozunk, fejlesztéseket jelentenek, nem változtak. Ezek maradnak ugyanilyen módon. Ami ehhez hozzákerül nagyprojektként, az a Vo nevezetű projekt. Ez az, ami összeköti az ország keleti határát az ország nyugati határával, tehát leegyszerűsítve: Záhonyt összeköti Győrrel, ennek a legproblémásabb szakasza, ami nem létezik, a Szolnok és a Börgönd közötti szakasz. Ennek az a célja, hogy valamilyen módon a Dunát egy más pontban szeljük át, mint Budapest. A budapesti egy átmenetünket valamilyen módon tehermentesíteni kell, ez alapvetően a teherforgalomra vonatkozik, ennek a nyomvonalát a Megvalósíthatósági Tanulmányt készítő szervezet javaslata alapján elfogadtuk. Most zajlik egyébként a nyomvonalra vonatkozó környezetvédelmi vizsgálat, és ha elég gyorsak tudunk lenni, és a finanszírozást elég gyorsan meg tudjuk oldani, az lenne a cél, hogy ez nagyon közel fejeződjön be ahhoz, ahogy egyébként a budapesti déli elkerülő felújítása befejeződik. Tehát arra semmiképpen nem szeretnénk több forgalmat terelni. Olyannyira nem, hogy a Budapest-Belgrád vasútvonalnak az a része, ami a Ferencvárost köti össze Soroksárral, azt ugyan kiírtuk, meg is nyerte valaki, aztán azt most egyelőre el is tettük a fiókba, ezt valószínűleg nem fogjuk megépíteni, vagy nem abban a formában, itt majd persze ezen még gondolkodnunk kell. Ennek a HÉV-vel összekapcsolása jelent még néhány dolgot. Ezek folytatódnak. Ugyanígy egyébként a gödöllői HÉV-nél is folyik az előkészítés. Tulajdonképpen ennek sincs akadálya. Itt a BFK-nak lesz jogutódja, tehát azok a hírek, amik elterjedtek, hogy a BFK megszüntetjük, az nem azt jelenti, hogy beszorjuk sóval, és nem lesz semmisen, hanem funkciótól függően ennek vagy Lázár miniszter úrhoz vagy hozzánk kerülnek bizonyos részei.

Ami a vasúti gördülőállomány fejlesztésére vonatkozik, ez egy 2000 milliárd forintos program, ebben nagyon sok minden van, az első eleménél már eredményt hirdettünk, ebben 115 mozdonyt fogunk vásárolni, de a következő eleme a HÉV-szerelvények újraalakítása, ezek ugye 50 pluszos szerelvények, ennek is zajlik az előkészítése, illetve zajlanak azok az egyéb, motorvonat-előkészítések, nagysebesség, illetve helyi közlekedésre, amiről eddig beszéltünk. Ez 2000 milliárd forintot jelent, és erre egyébként megvan a forrás. Úgyhogy a közlekedés területén nagyon nagy kérdésünk nincs.

A repülőterek felújítására vagy átalakítására vonatkozó programot a kormány még nem tárgyalta, itt most nem a Budapest Airportról van szó, az egy külön történet - a szándékunk továbbra is az egyébként, hogy megvegyük, ennek a finanszírozására kell megoldást találni -, hanem a kisebb repülőtereknek az alakításáról. Ezt hamarosan

tárgyalni fogjuk, ennek a finanszírozása lesz egy kérdés, nem is annyira a felújítása vagy az átalakítása, hanem a tényleges működtetés.

Kordás képviselő úr: az iparpolitika iránya. Igen, ezt mondtam én is, hogy az ország területenként eltérő, tehát ezért az a célunk, hogy ezt az eltérést valahogyan, amilyen gyorsan lehet, próbáljuk kiegyenlíteni. Ahogy mondtam, kelet-nyugat balanszírozás történik. Most a déli területekre próbálunk olyan iparvállalatokat vinni, amik körülbelül ugyanazt a hatást fogják gyakorolni, mint Debrecenben. De, ha megnézzük, mondjuk, hogy a Debrecen, Nyíregyháza és Miskolc környékén zajló beruházásoknak milyen a nagyságrendje, akkor itt azért lesz egy elbillenés most Kelet-Magyarország oldalára. De ugyanez történik Békéscsabán, ott repülőgépipart fejlesztünk, Zalaegerszegen hadiipart, Kaposváron hadiipart, tehát húzódik le az ipar délre. Amit meg kell oldanunk, ezt ugye, képviselő úr mondta, Kelet-Nógrád egész pontosan, mert Nyugat-Nógrád, Balassagyarmat környéke rendben van, ott ilyen értelemben nincs problémánk. Azért kezdtünk el az Alstommal különböző tárgyalásokat, hogy nézzük meg, hogy hogy kell átalakítanunk a szakképzési rendszert ahhoz, hogy tudja ezt a fajta iparfejlesztést támogatni.

Munkaerőpiaci adatok. Igen, ez egy visszatérő vita a KSH volt elnökével is, hogy akármilyen számot tudunk generálni, bármit tudunk, ez egészen biztos, csak az a helyzet, hogyha eltérünk az európai uniós módszertantól, akkor nem tudjuk magunkat összehasonlíttani. Tehát ezért aztán ezeket, ugye, generáljuk, de számolni azzal lehet, amivel számolnunk lehet, és valóban igen, külföldi munkaerőt beleszámítjuk, ha egy órát dolgozott, akkor is, de ugyanez a helyzet akkor is, ha egyébként a kérdőívalapú munkanélküliségi rátát számoljuk, akkor az micsoda, de miután az EU így számolta, ezért mi is hajlamosak vagyunk valami hasonló módon számolni.

Az, hogy a medián és az átlagbérek milyenek, ezt pontosan tudjuk, tehát mind a kettőt használjuk egyébként, a VKF tárgyalásaink ezeket előszeretettel használta mind a két oldal, úgyhogy szerintem ez ezen a szinten forog, fontos, hogy tudjuk, hogy milyen, de az EU-s módszertant, ha egy mód van rá, akkor ne kerüljük meg.

Ami a felnőttképzésre vonatkozik, nem is csak a robotizáció miatt, itt jelentős összegek állnak rendelkezésre. Tehát a felnőttképzést nem véletlenül emeltem ki. Csak a GINOP pluszban 70 milliárd forint felnőttképzési támogatásra írtunk ki pályázatot. Ha megnézzük azokat, az OFA által menedzselte, különböző támogatásokat, abban is nagyon sok olyan támogatás van, ami felnőttképzésre vonatkozik, és igen, egyébként lesz is. Itt a cégek saját képzését is finanszírozzuk, tehát itt nem értettem pontosan, hogy hol hiányzik erre forrás. A 70 milliárdot még, azt hiszem, nem is sikerült teljesen lepályázni, de célszerű ezt megnézni.

A minimálbér megfelelő mértékű-e? Ezt nem a kormány dönti el, hanem a munkaadók és munkavállalók képviselői beszélnek meg egymással, és e között mindig valamilyen módon a kormánynak kéne a végén valamilyen formában igazságot hozni. Ide ezt most nem kellett, megállapodott a két fél, és hát ebből lett a mostani, egyébként szerintem jelentős mértékben megállapodott minimálbér. Hogy ez megfelelő mértékű vagy sem, én azt gondolom, hogy itt azért ezt lehet tovább emelni, meg nyilván a megállapodások majd fogják is. Itt mindig persze van egy olyan kérdés, ami a termelékenység és a hatékonyság kérdése, hogy ez hogyan változik. Ezt a játékot kell valahog összehozni.

Adóügyben nem nyilatkozom, megígértem Varga miniszter úrnak, hogy attól minden miniszter ódzkodik, hogy bármilyen adókérdést felvessen. Tehát a 15 százalékos, egyszámjegyű személyijövedelemadó-kérdés, hogy ez hogy lesz egyszázalékos, erről az adóügyért felelős minisztert szoktuk megkérdezni, mert abban a pillanatban a dolog fel tud borulni.

Ami az apanapot illeti, az apanap ősszel a parlament elé kerül. Ott nem csak a munka törvénykönyvét kell módosítani, van egy sor más jogszabály, de ott egyébként megy tovább, tehát, ha a parlament úgy dönt, akkor ez meg fog történni.

A bértranszparencia az, aminél egy csomó nyitott kérdés van még európai szinten is, tehát itt még az irányelvet vizsgálni kell, úgyhogy ez még egy kérdést jelent.

Ami Becsó Zsolt kérdését illeti, gazdaságfejlesztő zóna, ugye, itt kiváló munkát folytattunk, és egyébként egy csomó minden létre is jött, ami Nógrád megyét, illetve a várost illeti. Most úgy néz ki, hogy a Navracsics miniszter úrnál a területfejlesztési ügyekben megmarad ez a zóna típusú megközelítés. Ez azt jelentette, hogy nem egy megyét, nem egy várost, nem egy régiót nézünk, hanem logikailag összetartozó gazdasági területeket. És szerintem az Észak-Kelet-Magyarországé sikeres volt, a többi város szempontjából lehet, hogy egy kicsit jobban, bár szerintem egyébként Nógrád szempontjából is. Meg fog maradni, és ugyanúgy lesz kormánybiztosa, nem én leszek, nem miniszterek lesznek, de ugyanúgy lesz kormánybiztosa, tehát azt a módszertant, hogy Mátészalkától Nógrádig legyen egyfajta egységes fejlesztési megoldás, azt mindenképpen támogatnánk.

Ami a 81-es vasútvonalat illeti, ez a tanulmány elkészült, ezt meg fogjuk beszélni veletek, szerintem minél gyorsabban, csak most itt az államtitkári, minisztériumi átalakítás kicsit lelassította. Itt az volt az elv, hogy a 81-es vonalat nem villamosítjuk, hanem villamos hajtású, de önálló módon működő vagy üzemanyagcellás vagy akkumulátoros vonalakat fogunk használni. Ezt kiszámoltuk a Siemens-szel és az Alstommal is, és ez egy jól megtérülő beruházás lehet. Nem kell sokat várni, viszont meglesz az észak-déli irány. Ez nem egy tipikus tehervonal, ez főleg személyszállításra szolgál, arra pedig ezek a járművek tökéletesek, tehát nem kell változtatni a pályát. Sokkal gyorsabb és egyébként az üzleti modellje is sokkal pozitívabb.

Ami Bányai Gábor képviselő úr kérdését illeti - szakképzés, felnőttképzés -, itt csak annyi történt, hogy a szakképzési államtitkárság átkerült a másik minisztériumba. *(Bányai Gábor visszajön a terembe.)* Ahogy én látom, a helyettes államtitkár asszony ugyanaz marad, tehát nagyon nagy változások nem történnek. A felnőttképzés pedig nálunk, államtitkár úrral kell majd továbbvinni, de ott sem látom, hogy bármi indok lenne arra, hogy azt a megkezdett vonal, részben a finanszírozás, részben az állami minősítés, az állami vizsgaközpontok működtetése vonatkozásában valami változást kellene tenni. Egyszerűen elindult és működik, tehát a vállalatoknak nem nagyon van ezzel problémájuk.

Ami a vasúti gyűrűt illeti, tehát hogyan megyünk el Debrecenből Zágrádba, ezen dolgozunk, ennek bizonyos elemei - Szeged-Röszke-Szabadka - már épülnek, és akkor most nekiállnánk a Szabadka-Csikéria rész áttekintésének, illetve ami a magyar oldalon halad, az is tervezés alatt áll. Ez egy hosszabb távú folyamat lesz. Ha megnézzük, hogy ennek a vonalnak a prioritása az egyéb másokhoz képest milyen, akkor ez egy alacsonyabb prioritású, ámbár egy fontos dolog, hiszen el tudnánk kerülni a komplett magyarországi részt.

Ugyanez igaz az M9-esre is. Nem én splamposkodtam el, csak a választások előtt már nem tudtunk ezzel foglalkozni, de szerintem az M9 nyomvonala egy olyan kérdés, amit lassan újra elő kell vennünk és megnézni a finanszírozását nyilvánvalóan veletek közösen. Ahogy ezt utoljára mondtam, szerintem ott nem kompromisszumot fogunk kötni, hanem valamilyen ütemezéssel, de mind a határhoz közelebbi nyomvonalat, mind az eggyel feljebbi nyomvonalat, tehát a Kaposvár-Szekszárd nyomvonalat is megépítjük. Mert egyszerűen nem fogja megoldani. Tehát az ötlet az, hogy az M9 egy gyűrű, célszerű, hogy a határhoz közel menjen, legalábbis egészen Szegedig, utána egy kérdés lesz majd, meg már megépítették a román oldalon, viszont eggyel feljebb meg

az ottani területek feltárása miatt szükséges, tehát szerintem meg fogjuk építeni mind a kettőt valamilyen ütemezéssel.

Apáti képviselő úr, igen, pontosan, jól értette. Az a nagyjából évente 450 milliárd forint, amit az élelmiszeripar fejlesztésére kívánunk szánni, ez nem az állam, nem kell hogy az állam ilyenekkel foglalkozzon. Itt egyszerű technológiai fejlesztésről van szó azoknál, akik ezt utána majd működtetni fogják, tehát nem állami cégek építéséről van szó.

A hadiiparnál sem kellett volna, hogy így legyen, hogy állami cégek jelenjenek meg, csak az egy specifikus iparág, és van, ahol az állam megjelenése bizalmat gerjeszt, az élelmiszeriparban viszont erre semmi szükség nincs. Ott vannak olyan cégek, amelyek megfelelő támogatással ezeket kiválóan tudják. Azt hiszem, mondhatok ilyet, mert nem az én minisztériumom: a valaha volt legnagyobb támogatási intenzitást tudja ott elérni, és szerintem, ha ez alatt a hat év alatt nem sikerül a magyar élelmiszeripart tényleg ebből az összegből, ezzel a szándékkal úgy fejleszteni, hogy abból valóban egy önellátó, magas színvonalú dolog legyen, akkor utána már sosem fogjuk. Tehát most van lehetőség, az utolsó lehetőség, utána erre forrásunk már nem lesz. De szerintem minden esélyünk megvan rá.

A foglalkoztatási támogatások. Amit a képviselő úr kérdez. Igen, valóban volt ilyen másfél évvel ezelőtt, de az a helyzet, hogy ilyen típusú támogatást akkor tudunk adni, ha erre van egyfajta felhatalmazásunk. Úgy általában azért, mert valaki munkaerejének a megtartása objektív körülmények között nem megy, mint a vírusválság alatt, akkor tudunk ilyen támogatást adni. Adtunk is egyébként. De normál feltételek mellett ezt nem nagyon lehet, tehát ez nem egy kezelhető dolog. Új munkahely létrehozására, bizonyos ideig ennek a támogatására adtunk is meg fogunk is adni.

Ami a mátészalkai és a csengeri ipari parkot illeti, az a jó hírem van, hogy annak a gazdaságfejlesztésnek, ami a három nagyvárosban zajlik, tehát Miskolcon, Nyíregyházán, illetve Debrecenben, a hatásradiusza bőven túl fog Csengeren meg Mátészalkán is lógni. Ha abban tudunk segíteni, ez a mi minisztériumunknak a dolga, az iparért felelős államtitkár szokott ezekkel foglalkozni, mind a kettőre egy fejlesztési program kidolgozásában szívesen segítünk. Az államnak feladata egy ipari park esetében a külső infrastruktúra, függően attól, hogy milyen cégek jönnek oda a feladatra. Ilyen programot csináltunk többet egyébként. Van Kiskunhalasra, van Soltvadkertre, van Vasvárra, tehát nem nagyvárosokra is vannak ilyenfajta programok, ebben szívesen segítünk és ennek az infrastrukturális hátterét létrehozuk.

Egyébként én azt gondolnám, hogy ezek nagyon gyorsan meg fognak telni. Azok a munkaerő-létszámok, amiket most látunk például a Debrecen déli ipari parkjában, azok olyan nagyságrendek, amit ott nem lehet kielégíteni, 9000 főről beszélünk. Tehát ott a beszállítók elég széles körben el fognak terjedni. Szerintem mind a kettő jó, az a lényeg, hogy legyen. Az egyik, egy legfontosabb feltétel, hogy egy értelmezhető ipari parkot működtetni tudjunk, hogy legyen előkészítve, legyen rá valamilyen rendezési terv és legyen meg az infrastruktúra kívülről.

Ami a napelemek kérdését illeti, kiírtunk most egy 200 milliárd forintos vissza nem térítendő támogatást lakásoknál napelemre, akkumulátorra, hőszivattyúra a második körben, de ebben is benne van, tehát hőszivattyúra. A bírálat most zajlik, de lesz belőle egy második kör is. Tehát ez pont az, amit a képviselő úr kérdezett.

Ami a közfoglalkoztatás elszívó hatását illeti, én a magam részéről egyetértenék ezzel, hogy legyen benne kényszer. Azt mondani, hogy aki egyébként abban az időszakban, amikor van munkalehetőség, nem tud dolgozni, akkor ne kapjon közfoglalkoztatást sem. Nyilván ezzel azért óvatosan kell bánni, mert lehetnek objektív indokai, tehát ezt valamilyen módon kezelni kell.

Csenger-Szatmáriról beszéltünk.

Az M49-est pedig ki ígérte meg, én vagy ki? Mert az szerepel egyébként a fejlesztési tervünkbe.

ELNÖK: Huszonöt éve ígérgetik, még a balliberális kormányok is ígérték.

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ technológiai és ipari miniszterjelölt: Szerintem az négy év múlva készen van, megígértük és meglesz. Az szerepel az útprogramban. Tehát szerintem annak minden feltétele adott.

Hadiipar, a Zeiss. Ha a képviselő úr nekem küld kontaktot, akkor két dolgot lehet tenni. Az egyik, hogy van egy arra használt organizációnk, aki hadiipari beszállítófejlesztéssel foglalkozik, egy katona, ezredes és az ő kollégái. Nagyon szívesen eljönnek, és ha megszervezik a helyi vállalkozókat, akik ebbe be akarnak lépni, ilyen csináltunk egyébként nagyon sok helyen az országban, akkor nagyon szívesen elmondjuk, hogy mit lehet, és akkor össze is hozzuk ezeket a viszonyokat. Tehát Nyírtelek például az egyik olyan hely, ahol tervezünk ilyen típusú javaslatot. Azt várjuk, hogy a radarbeszerzések úgy alakuljanak, és ha azok megvannak, akkor a nyírteleki HM Arzenált, ez a karbantartó bázisa, ott ilyen eszközöket tartanak karban, gyártásra használnák. Szívesen eljövünk és elmondjuk ezt.

Azt hiszem, hogy mindenre válaszoltam. Köszönöm szépen.

Határozathozatal

ELNÖK: A miniszterjelölt úrnak köszönjük a válaszokat. A jogszabályoknak megfelelően kérdezem a bizottság tagjait, ki támogatja dr. Palkovics László technológiai és ipari miniszterré történő kinevezését. *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Hat igen szavazat. Ki nem támogatta? *(Szavazás.)* Egy nem szavazat. Ki tartózkodott? *(Szavazás.)* Megállapítom, hogy a bizottság 6 igen szavazattal, 1 nem szavazat ellenében, 1 tartózkodás mellett támogatta a miniszterjelölt úr kinevezését.

Megköszönve miniszterjelölt úr és munkatársai részvételét, a napirendi pontot lezárom. Most pedig a következő napirendi pont tárgyalásának megkezdéséig, várhatóan 15 óráig szünetet rendelék el. Köszönöm.

Lázár János építési és beruházási miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása

ELNÖK: Tisztelettel köszönöm Lázár János miniszterjelölt urat és kedves munkatársait. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Jelenlévők! Soron következik mai ülésünk második napirendi pontja: Lázár János építési és beruházási miniszterjelölt úr meghallgatására kerül sor az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján. Rögtön meg is adom a szót miniszterjelölt úrnak, kérem, ismertesse a jövőre vonatkozó elképzeléseit, terveit. Parancsoljon!

Lázár János tájékoztatója

LÁZÁR JÁNOS építési és beruházási miniszterjelölt: Kedves Elnök Úr! Igen tisztelt Képviselőtársaim! Próbálok úgy ülni, hogy ezektől a kamerától mindenkinek a szemébe tudjak nézni. Nagyon szépen köszönöm a megtisztelő lehetőséget, hogy a bizottság vendége lehetek, illetve, hogy a bizottságon miniszterjelöltként bemutatkozhatok. Először is azzal szeretném kezdeni, hogy talán nem az én bemutatkozásomra van leginkább szüksége a képviselőtársaimnak és a bizottságnak,

hiszen az elmúlt húsz esztendőben jól megismerhették a munkámat és attól tartok, a személyiségeimet is.

Amit viszont szeretnék mindenféleképpen megtenni első lépésként, hogy bemutassam annak a minisztériumnak a vezetését, amelyre Orbán Viktor miniszterként kért fel. Arra kért fel a miniszterelnök, hogy egy országépítési minisztériumot hozzak létre és vezessek, aminek a törvényekben és jogszabályokban a becsületes neve az építési és beruházási minisztérium lesz, de alapvetően országépítéssel fogunk foglalkozni, és ennek a minisztériumnak a közigazgatási államtitkára a mellettem ülő Juhász Tünde, Csongrád megye kormány megbízottja lesz. A miniszterhelyettesi feladatokat pedig Cserpeghy Nándor államtitkári minőségben látja el. Az ő munkáját szintén államtitkárként Nagy Bálint, Keszthely város országgyűlési képviselője fogja segíteni, mint beruházási államtitkár, az építészetért felelős államtitkár pedig Lánszki Regő úr lesz, aki építész. Hosszú idő után magának az építészetnek, építésgazdaságnak és az örökségvédelemnek saját államtitkára lesz, ami úgy gondolom, a vállalkozásfejlesztéssel foglalkozó bizottság számára is biztató.

Amit a saját magam céljairól, ambícióiról szeretnék elmondani, az annyi, hogy én mindig építéssel foglalkoztam, az elmúlt húsz esztendőben, amióta parlamenti képviselő vagyok. Hatszor választottak meg egyéniben országgyűlési képviselőnek, húsz éve teremtéssel létrehozó munkával foglalkozom, valaminek a létrehozásával, valaminek az előteremtésével vagy megteremtésével, mindig építő tevékenységet folytattam. Legyen szó akár rendszerekről, struktúrákról vagy épületekről vagy beruházásokról. Építettem várost, építettem országot, építettem kormányzati struktúrát, előkészítettem a Paksi Atomerőmű szerződését 12 milliárd euró értékben. 25 milliárd eurós partnerségi megállapodást kötöttem az Európai Bizottsággal, megtartottam 112 kormányinfót, és az utóbbi négy évben pedig építettem egy villamost, az ország legjobb mezőgazdasági vállalatát, és felépítettem egy politikai közösséget Hódmezővásárhelyen, amely megverte az ellenzék miniszterelnök-jelöltjét. Ezzel töltöttem az elmúlt húsz évet, úgy gondolom, hogy nem rabolnám a bizottság idejét az életrajzom részletes ismertetésével.

Tekintettel arra, hogy számomra a képviselőtársaimmal való együttműködés rendkívül fontos dolog. Én a régi iskolába jártam ilyen szempontból: 2002-ben, amikor parlamenti képviselő lettem, és előtte 1998-ban, amikor először a parlament ajtaján átléphettem, akkor a személyes viszonyok, az együttműködési készség, képesség, a dolgok megbeszélésének a dinamikája kicsit más volt, mint manapság. Ebben én nagyon fontos dolognak tartom, hogy egy miniszternek és a munkatársainak rendelkezésre kell állni folyamatosan a képviselőtársai számára. Az én minisztériumom olyan ügyekkel fog foglalkozni, amely minden képviselőtársam életét befolyásolja, és érinti. Tekintettel arra, hogy mindenki lakik valahol, mindenkinek van egy olyan települése az életében, amelynek vagy van hivatalosan országgyűlési képviselője, mert ő az egyénileg megválasztott képviselő, vagy pedig szíven viseli annak a településnek a sorsát, azért küzd, harcol, támogat egy közösséget, és én azt gondolom, hogy a munkám a nyitottságról szól. Én a nyitott minisztériumi ajtó politikáját képviselem, ami azt jelenti, hogy az én ajtó mindig nyitva lesz minden képviselőtársam előtt, pártállástól függetlenül, sőt elvárom, hogy a képviselőtársaim meglátogassanak, és problémáikkal megbombázzanak. Másrészt pedig nincs olyan kérdés, amit ne tudnának, vagy ne lehetne velem megbeszélni, akármilyen nehéz ügyről is szól a helyzet.

Most a saját pozíciómat az ország építési vagy beruházási és építési, építési és beruházási minisztérium kapcsán úgy jelölném meg, vagy úgy írnám le, hogy a kormány fogja azt eldönteni, hogy mit épít. Ennek az előkészítői munkái kapcsán nyilván van javaslatom, hogy ez hogyan történjen meg, és nekem kell azt eldönteni és

azt megcsinálni, hogy hogyan építi meg a kormány és az állam. Tehát a „mit épít?” kérdése kormányhatározat kérdése, a „hogyan?” kérdése pedig az én kérdésem. Így lehetne legegyszerűbben és legerőteljebben elmagyarázni az egyébként nem mindig átlátható és nem mindig követhető kormányzati struktúrát egy átlag parlamenti képviselő számára.

Nekem az a célom, hogy építsek, és nem az a célom, hogy romboljak. Tehát én építeni jöttem, és nem rombolni jöttem. Ez vonatkozik a politikára, és vonatkozik az ország helyzetére és sorsára is. Aki ismer, az tudja, hogy építő karakter voltam, mindig ezzel foglalkoztam.

Az országépítéssel kezdeném, ami a minisztériumnak a legfontosabb profilja. Mire is gondolok itt? Az országépítés jelenti azt a 23,5 ezer milliárd forintot, 23,5 ezer milliárd forintot, amit az elmúlt 12 évben Magyarország országépítésre, állami beruházásra elköltött. Jelenleg Magyarországon az állami hatóságok, szervek - költségvetés, költségvetésen kívüli állami intézmények - összesen 10 ezer milliárd forintnyi beruházást folytatnak. Ezek a beruházások vagy készülnek, vagy éppen készen vannak, nincsenek lezárva. Tehát 10 ezer milliárd forint értékű nyitott szerződés van jelen pillanatban, amely a minisztérium portfóliójába, illetve a minisztérium feladat- és hatáskörébe tartozik.

Ezekben a kérdésekben lesz nekünk tennivalónk, hatáskörünk és feladatunk. Az állami beruházások volumenéről azt szeretném elmondani a képviselőtársaimnak, hogy ez az állami beruházási volumen, ez a 23,5 ezer milliárd forint 2010-12 között, ez az összes magyar beruházásnak a 30 százaléka. Ennek a 23,5 ezer milliárdnak a 26 százaléka ment Budapestre, 10 százaléka Pest megyére, tehát 40 százalékat a 23,5 ezer milliárdnak, amit elköltöttünk EU-s és hazai forrásból, azt 40 százalékban Budapest és Pest megyére költöttük - ezt csak azoknak mondom, akik budapestiek, hogy nehogy féljenek attól, hogy a kormány nem költ elég pénzt rájuk, de összességében látható az, hogy óriási szelet, az összes állami beruházáson belül az, amit a magyar állam elkölt beruházási, fejlesztési céllal. A 23,5 ezer milliárdnak pedig 80 százaléka infrastrukturális jellegű és a 80 százaléknak a fele pedig szállítással kapcsolatos, tehát magyarul útépítésről beszélünk.

Itt jön be az a szám, hogy 2010-ben, amikor elkezdtük a munkánkat, akkor 550-560 kilométernyi gyorsforgalmi út volt Magyarországon, most 2022-ben meg 2400 kilométer. Ezen 23,5 ezer milliárdnak ez egy nagyon jelentős tétele.

A minisztérium tehát alapvetően építési, beruházási, állami beruházási és országépítési fókuszú. Ezzel kapcsolatban nekünk az a feladatunk, hogy ezeket a beruházásokat, ezeket az államépítkezéseket, az államépítést, országépítést, ennek a fizikai megvalósulását hatékonyabbá, gyorsabbá, átláthatóbbá, akadálymentesebbé tegyük mindenki számára. Ennek van egy óriási nemzetgazdasági jelentősége, ami a vállalkozásfejlesztési részét illeti a dolognak, és ide, ehhez a bizottsághoz citálom, mint különleges területtel foglalkozó bizottság, hogy maga az építésgazdaság 2021-ben 6000 milliárdos termelési értékkel járult hozzá az Építésipari Vállalkozók Szakszövetségének, az ÉVOSZ-nak a véleménye szerint. 6000 milliárdot tett hozzá az építésgazdaság a magyar GDP-hez. Tehát nem kevés az, amit az állam beruházásokra költ, és óriási a szektor jelentősége, amely Magyarországon építésügyet, építésgazdaságot vagy építési vállalkozásokat jelent.

Miután a minisztériumom foglalkozik építészetrel, tehát szabályozási kérdésekkel - építések, építészet, építésügy, építészet, örökségvédelem -, valamint a minisztérium költi el az állami beruházásokra szánt forrásokat, ezért ez a minisztérium nagyon jó hír minden magyar építésznek, minden magyar mérnöknek, és nagyon jó hír a magyar építőipari ágazatnak. Mert olyan érdekképviselőhöz jutnak ezáltal, olyan szakmai érdekképviselőhöz jutnak ezáltal, ami nem volt megoldva

tulajdonképpen az építési minisztérium megszűnésétől kezdve, ami, ugye, a rendszerváltozáskor eltűnt, és azóta sem magas szinten a magyar építészet, építésügy nem képviseltette magát. Ennek számos dimenziója van.

Nem lehet vita közöttünk, hogy a mi magyarságunk, a nemzeti identitásunk, a kulturális önazonosságunk egyik legmeghatározóbb témája a magyar építészet. Ez az intellektuális része. És az sem lehet kérdés, hogy az építésgazdaság óriási tétel a magyar GDP-ben, az állami beruházások pedig az összes beruházás 30 százalékát adják. Ezek a makroszámok keretezik vagy ez az intellektuális megközelítés keretezi a minisztérium mozgásterét, tevékenységét, feladatát és felelősségkörét.

Ide szeretném azt hozni, hogy nagyon fontosnak gondolom, hogy egy kiszámíthatóság és egy nyugalom jellemezze a munkánkat. Ismert az, hogy amiről én beszélek, azt meg is csinálom, ismert az, vagy egyértelmű az, hogy ez a magyar építészek és magyar építésügy számára egy óriási lehetőséget jelent, amit mi most itt, ebben a minisztériumban csinálunk. De nagyon fontosnak tartom a szakszerűséget, kiszámíthatóságot, tervezhetőséget és nyugalmat. Mindjárt bele fogok menni a részletekbe egy kicsit jobban, hogy a képviselőtársaim pontosan értsék a terveket, elképzeléseket.

Azt szeretném mondani, hogy a mi dolgunk az, hogy eldöntsük és segítsük azt, hogy hogyan lehet valamit a jelenleginél jobban vagy a legjobban megvalósítani, a legrövidebb időn belül az állam szempontjából és a vállalkozók és a társadalom számára leghatékonyabb módon.

Miről van itt szó? Magyarországon zajlik egy országépítés 2010 óta, ennek hatására Magyarország a középmezőnybe tartozó országok közé került, a miniszterelnök elmondta a parlamentben hétfőn, hogy Görögországot és Portugáliát GDP/főben, vásárlóerőben leelőztük, de ha azt nézzük, hogy Ausztriához képest hol tartunk, akkor még nem tartunk sem az első világháború, sem a második világháború előtti állapotban. A magyar GDP 1910-ben és 1936-37-ben közelítette meg az osztrák GDP-t/fő. Most az osztrák GDP/fő - én azt mondom, hogy - 45-50 ezer euró, nálunk a GDP/fő legjobb esetben 15-18 ezer euró. Most ahhoz, hogy az ország megváltozzon, ahhoz rengeteg gazdaságpolitikai, társadalompolitikai lépésre van szükség, és az országépítésnek egy olyan szeletére, amely szintén a mi minisztériumunk feladata.

Az előző bizottsági ülésen elmondtam, hogyha valaki Ausztriából Németországba vagy Németországból Ausztriába megy, nem veszi észre a két ország közti különbséget. Ugyanúgy van lenyírva a fű, ugyanolyanok az utak, ugyanolyan a benzinkút, ugyanolyan a mosdó, ugyanolyan az országkép, a rendezettség, az épületek állapota. Ha valaki Ausztriából Magyarországra jön, az első dolog, ami Hegyeshalomnál fogadja, egy romhalmaz, amit a határőrség vagy valaki otthagytott a határ kellős közepén, és onnantól kezdve láthatja, hogy az egyik önkormányzat nem vágja le a füvet, a másik levágja, ahol az országos közút kezeli a füvet, ott nincs levágva, vagy éppen kétféletes a gaz. Nem mondom, hogy káosz, mert valamivel jobb, mint régebben volt, de hogy bőven van javítanivalónk, hogy a határon való átlépést ne vegyük észre az országképen, településképen, ebben százszázalékosan biztos vagyok. Ha nagyon leegyszerűsítve el kellene mondanom, hogy az országépítésen túl mit kért tőlem a miniszterelnök, akkor azt, hogy tíz éven belül tüntessem el ezt a különbséget. Tíz éven belül, ha valaki Ausztriából átjön Magyarországra, akkor ne lehessen észrevenni, hogy átjött a határon. Az a kérdés, hogy ezt meg tudjuk-e valósítani.

Mert a kormányzásunknak nem a hatalom megszerzése a célja, hanem a kormányzás legfontosabb célja az, hogy az országot felzárkóztassuk, és végre ezt a 150-200 éves Magyarországperiféria vagy -centrum, felzárkózott vagy felzárkózó ország, ezt a kérdést végre eldöntsük. Ennek – még egyszer mondom – nagyon sok társadalmi, gazdasági feltétele van, de én nagyon fontosnak gondolom azt, hogyha meg akarjuk

tartani a lakosságot, ha a fiatalok számára megfelelő életkörülményeket akarunk biztosítani, az elvándorlást csökkenteni akarjuk, és egyáltalán azt akarjuk, hogy Magyarország egy olyan hely legyen, ahol jó élni, nemcsak saját magunk számára, hanem a gyerekeink számára, a jövő generációja számára mindenfajta értelemben, akkor az országkép, településkép, az országberendezés, településberendezés nem mindegy, hogy hogyan néz ki. Sajnos vagy szerencsére nem tudok szabadulni attól, hogy tíz évig polgármester voltam, és büszke voltam arra, hogy egy rendezett várost hoztam létre, vagy hoztunk létre a munkatársaimmal közösen, ha szabad illet mondom: bizonyos értelemben most az ország polgármesterének is kell lennem a miniszterelnök elvárása szerint, hogy ezeket a kritériumokat teljesíteni tudjuk.

Ez persze nem kényszer hatására működő dolog, itt kulturális és mentális változásról van szó. Ha arra gondolok, és nem akarom a Vállalkozásfejlesztési bizottság idejét rabolni vagy türelmét rabolni, de azért az mégiscsak egy megdöbbentő dolog, amikor egy városból kifelé halad az ember, akkor tele van szeméttel a város széle, mindenhol, úgy, hogy Magyarországon elvileg a hulladékgazdálkodás megoldott dolog. Tehát szerintem az önmagunkkal szembeni igényesség szintjének a növelése, a települési közösségeink terelése abba az irányba, jó értelemben vett motiválása abba az irányba, hogy növelni kell az országban a tisztaságot, rendezettséget, németes, osztrákos tisztaságot, rendezettséget kell Közép-Európában elérni, és az állam felé elvárás, hogy ami állami tulajdonban van, az ne arról legyen fölismerhető, hogy ami az államé, az a legrosszabb formában van. Bemegyek egy városba, és az állam épületét felismerem, mert az mindjárt összeomlik. Vagy elmegyek az országba, és amelyik út a legrosszabb, az az államé. Ne ez legyen az ismertetőjele annak, hogy Magyarország Magyarország, hanem ezt próbáljuk a következő tíz évben megváltoztatni.

Én úgy gondolom, hogy az emberek közérzetét ez nagyon nagy mértékben befolyásoló kérdés. Tehát a tartalmi és a megvalósítási elemeket ezek a szempontok keretezik.

Szeretnék egy mondatot Budapestről mondani, megtettem az előző bizottsági ülésen, ahol jó néhány budapesti képviselőtársam kérte rajtam számon a vidékiességet és a provincializmust, amit levetkőzni nem tudok, és nem is akarok, hiszen vidéken élek, nem fogok Budapestre költözni, ingázni fogok továbbra is, de meg kell nyugtatnom minden budapesti választópolgártársamat és polgártársamat: ennek a kormányának a célkitűzése, hogy a nemzet fővárosa, a magyarok fővárosa a világ egyik legjobb fővárosa legyen. Rajtunk nem fog múlni Budapest fejlesztése, én magam elkötelezett vagyok, és a miniszterelnök világossá tette számomra, hogy a budapesti beruházásokat, mindent, ami hozzám kerül, be kell fejezni, folytatni kell, újakat is fogunk nyitni, és Budapestnek is az országépítésben döntő szerepe van. Nem Budapest fog kevesebbet kapni, hanem a vidék fog többet kapni, mert abban viszont eltántoríthatatlan vagyok, ugyanolyan egyéni képviselő vagyok, mint a jelenlévők többsége, ugyanúgy vidéki vagyok, mint a jelenlévők többsége, igenis, Magyarországnak az aranytartaléka, a nemzetgazdasági tartaléka, társadalmi tartaléka vidéken van: Somogyban, Baranyában, Bácsban, Békésben, Hajdú-Biharban. Még megyéken belül is meg lehet mondani, hogy melyik településeken vannak olyan pontok, amit rendezni kell.

Nem olyan régen Bányai Gábornál jártam, ahol például a falvak kiürülése, az elvándorlás nagyon nehéz kérdés. Ha nem lesznek fejlesztések, ha nem javul az emberek életminősége, ha nem javul a közszolgáltatások szintje, minősége, mennyisége, akkor az elvándorlással, akár országon belül, akár országon kívülre, igenis szembe kell néznünk, és ez egy probléma, ez egy nagyon súlyos probléma. Tehát én nagyon fontosnak gondolom a vidéki karakter megőrzését, a vidék fejlesztési lehetőségeinek a növelését és azt, hogy vidéken jó legyen élni, vagy jobb legyen élni

vidéken, nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb, a természethez közelebbi élet ne hátrányt jelentsen az emberiség számára és az emberek számára, hanem előnyt jelentsen az emberek számára. Egy nagyváros melletti kis faluban lakni, az egy nagyon jó életminőséget jelentsen Magyarországon. És ebben szerintem az államnak döntő feladatai és döntő tennivalói vannak.

Miután a képviselőtársaim jól ismernek, ezért nem fogom azzal ámítani őket, hogy most itten szépen eltelnek majd a következő napok és hetek azzal, hogy nem csinálunk semmit se, az a tervem, ha már ilyen kiváló kollégákat sikerült meggyőzőnöm a közszolgálatra, hogy mindjárt itt az első lépések megtétele a következőképpen fog történni: ma Magyarországon, ahogy említettem, 10 ezer milliárdnyi beruházás van folyamatban, a 10 ezer milliárdnyi beruházásból több ezer milliárd van a NIF-nél, 2-3 ezer milliárd, bocsánat, összeszámoltuk, nem 2-3 ezer, hanem 5 ezer milliárd van a Nemzeti Infrastruktúra Fejlesztőnél, ez útépítés, vasútépítés, a Nemzeti Fejlesztési Programirodánál ezermilliárd van vízműre, csatornára, ivóvízminőség-javításra, a BEÜ, BMSK-nál szintén 2,5 ezer milliárd van, ami folyamatban lévő beruházás, szeretném ezeket áttekinteni, átnézni, lajstromozni. Sőt, még visszább megyek: az összes olyan kormányhatározatnak a felülvizsgálatát kezdeményezni fogom, amely elrendel egy beruházást, de még nem történt semmi. Sajnos vannak ilyenek.

Át kell néznünk azokat a kormányhatározatokat és azokat a helyzeteket, amikor már megkezdődött a beruházás előkészítése, tervezése, közbeszerzési kiírás, de nem kezdődött meg a megvalósítás. És konszolidálnunk kell a piac és az ipar miatt azokat a beruházásokat, amelyek jelen pillanatban folyamatban vannak, és zajlik a kivitelezés, de, mondjuk, forráshiányosak. Gigantikus összegű forráshiány állt elő, ami részben az inflációnak, részben a Covidnak, részben pedig az orosz-ukrán háborúnak és az árrobbanásnak köszönhető. Természetesen, hozzáteszem, nem vagyok elégedett az állam jelenlegi beruházási megvalósítási képességével, mert úgy gondolom, hogyha egy erős kézben van az állami beruházási képesség, egy minisztériumi világos struktúrában, akkor sokkal hatékonyabb, áttekinthetőbb, például a parlament számára ellenőrizhetőbb.

Tehát egyrészt kell egy riport, kell annak az áttekintése, hogy hogyan állunk most, milyen beruházásokban vagyunk benne, azokat hogyan tudjuk konszolidálni, tehát kell egy leltár. Ezt követően, ahogy a leltár elkészül, egyeztetéseket tervezek. Összeírtam magamnak, mind vállalkozásfejlesztéssel kapcsolatos kérdés. Szeretnék egyeztetni, mielőtt továbblépek, a Magyar Kereskedelmi Iparkamarával, az Építész kamarával, a Mérnökkamarával, az Építési Vállalkozók Országos Szövetségével, a Vállalkozók és Munkáltatók Országos Szövetségével, a Fővárosi Önkormányzattal. El fogok menni a főpolgármester úrhoz, ha ad, akkor kérek tőle egy kávé, és megkérdezem, hogy miben tudok segíteni. Elmegyek a Megyei Jogú Városok Szövetségéhez, elmegyek a Települési Önkormányzatok Szövetségéhez, elmegyek az építőiparban, építésgazdaságban érdekelt vállalkozásokat tömörítő szakszervezetekhez, mert a munkavállalók érdekvédelmét legalább ilyen fontosnak gondolom, és természetesen beszélni akarok a Gyáriparosok Országos Szövetségével is. Tehát beszélni akarok mindenkivel, mielőtt javaslatot teszek a kormánynak a helyzetfelmérést követően a teendőik megtételére.

Merthogy a fejemben az van, hogy először is létre kell hozni egy egységes struktúrát, egy minisztériumi struktúrát az állami beruházásokra. Tehát a jövőben az állami beruházó nem a NIF, nem a BEÜ, nem a BMSK, nem a BFK, hanem a magyar kormány építési és beruházási minisztériuma. A beruházásokat a minisztériumból vezényeljük, mert ha már van építési és beruházás minisztérium, akkor én ezt tartom a kormányzati struktúra szempontjából logikusnak. Vagyunk néhányan itt a Fideszben és a nem Fideszben is, akik a kormányzat működésével kapcsolatban elég sokat

dolgoztunk az elmúlt 20 vagy 32 esztendőben, talán mondhatom magam annak, aki elég jól ismerem a kormányzás csínját-bínját. Egy egységes, fegyelmezett, irányítható és kézben tartható minisztériumi struktúrát kell az állami beruházásoknál létrehozni.

Miért? Ha most én megkérdem a képviselőtársaimat pártállástól függetlenül, a 198 képviselővel csinálnék egy tesztet, hogy mondja már meg, hogy a NIF-nek ki az igazgatósági tagja, ki a NIF területi igazgatója, ki a Beruházási Ügynökségnek az igazgatója, akkor a képviselőtársaim elesnének a vizsgán, nem tudnák kitölteni a tesztet, mert úgy költ el a magyar állam 10 ezer milliárdot, hogy ki van tolván a gazdasági cégekbe, vállalkozásokba beruházási lebonyolítóknak tulajdonképpen, ahelyett, hogy ezt a költségvetést megszavazó parlament a kormány ellenőrzésén keresztül vagy a költségvetést előterjesztő kormány egy minisztériumon keresztül, közvetlenül irányítaná, szervezné és felügyelné. Én egy szervezést, irányítást és egy szigorú fölügyeletet akarok.

De ez nem megy jogalkotás nélkül. Ezért a parlamenti képviselőtársaim segítségét abban fogom kérni, hogy szeptemberben tárgyaljunk meg egy állami beruházási kerettörvényt, amely az ötlet megszületésétől egészen a program megvalósulásáig leszabályozza azt, hogy hogyan kell egy állami beruházást végrehajtani. És számba kell vennünk az erősségeinket, számba kell vennünk a hiányosságainkat. Védeni kell az államérdeket és természetesen én leszek az a miniszter, aki itt mikrofonba és jegyzőkönyvbe mondom, hogy minden erőmmel azon fogok dolgozni, hogy magyar tervezők tervezzék az épületeket, magyar emberek bonyolítsák le, és magyar vállalkozók építsék meg. Engem Orbán Viktor egy magyar világ építésére kért, és nem arra, hogy külföldi építőanyagból, külföldi tervezők terve alapján külföldiek építsenek Magyarországon országot. Mert, ha 23,5 ezer milliárdnyi állami beruházást abból a szempontból megnézek, hogy abból mennyi építőanyag, mennyi kő, kavics, magasépítési építőanyag került bevásárlásra, annak nagy része külföldi kezekbe vándorolt. Én a legfontosabbnak azt tartom, hogy a magyarok munkájából a magyarok haszna legyen, mert jelen pillanatban a magyarok munkájából bizonyos iparágakban – Szatmáry Kristóf barátom tudja jól, hogy mennyit küzdöttünk a kiskereskedelemmel – külföldiek haszna lesz. Ha elköltünk, akár csak egy forintot is bármire ebben az országban mint magyar állam, akkor érvényesítenünk kell azt, hogy ez magyar vállalkozókhöz jusson.

Itt szeretném érinteni a korrupció kérdését: vajon hogy van az, hogy Ausztriában, Németországban, Franciaországban osztrákok, németek és franciák építik az utakat, miközben nemzetközi és hazai verseny van? Én azt gondolom, a tisztességes, állam érdekében álló verseny nem zárja ki azt, hogy magyar vállalkozások építsenek helyi szinten és országos szinten is. Olyan közbeszerzési törvényt kell megalkotni, és olyan jogszabályokat kell megalkotni, innoválni kell, új termékre van szükség, amely lehetővé teszi, hogy magyar vállalkozások, magyar alapanyag-termelők belakják ezt az országot, és visszafoglaljanak területeket. Az nem normális dolog, hogy egy magyar építkezéshez nem lehet magyar követ kapni, vagy a bányák nem magyar kézben vannak, csak hogy egy példát mondjak. De sorolhatnám, az, hogy most a magyar építőanyagokat kontroll alá kell venni, az ÉVOSZ javaslata alapján nem kell megszüntetnünk az exportot, de regisztrálnunk kell, mert elhagyja, a meglévő mennyiségű építőanyag is elhagyja az országot? Ez szerintem nem normális dolog.

Tehát én minden erőmmel azon fogok dolgozni, hogy magyar tervezők és magyar vállalkozók magyar alapanyagból próbálják meg építeni, amit épít az állam. Erre fogom bízni majd a nem állami szereplőket. Ennek nyilván azért van jelentősége, mert azért 28 százaléknyi beruházási, állami beruházási szinttel, évi sok ezer milliárd forinttal – most a 10 ezer milliárdot úgy kell elképzelni, hogy az nyilván visszalóg két évre, és előre is lóg két évre, tehát ezek áthúzódó beruházások -, én azt

mondom, hogy nettó értéken évi 3-4, 3-5 ezer milliárdot biztos elkölt a magyar állam. Na most, aki elkölt 3-5 ezer milliárdot, az a piacot és a vállalkozók világát dominálja, és befolyásolja. Ezzel mi vagyunk a Magyarországon zajló beruházások legfontosabb és legnagyobb szereplője. Ezzel mi „diktáljuk” a tempót. Nem mindegy, hogy milyen szabályok alapján.

Szeretném növelni azt is, hogy természetesen a magyar vállalkozók nyerjenek, de mi legyen az elv. Én az egyszerű és világos beszédet szeretem, nem azt mondom, hogy win-win szituáció, ahogy az angolszászok mondják, van erre egy jó magyar mondás: jusson is, maradjon is! Ami azt jelenti, hogy természetesen jusson a magyar vállalkozóknak, és a magyar államérdek is érvényesüljön. Jusson is, maradjon is!

Az árdrágulások. Mindig megkérdezik, ebben a bizottságban is biztos kérdés lenne, és az előzőben is az volt, de normálisan az utca embere megkérdezi: mitől drágulnak meg a beruházások? Ezt kérdezi, tudjátok jól, a pénzügyminiszter, ezt kérdezi a Költségvetési Tanács: mitől drágulnak meg a beruházások? Biztos, hogy a kivitelezők, a vállalkozók addig mennek el, amíg mehetnek, addig mennek el, amíg számukra lehetőség nyílik. De, azért objektíven: van egy óriási infláció, van egy óriási építőanyag-áremelés, van egy munkaerőhiány, és van egy piaci túlfűtöttség, mert annak érdekében, hogy a magyar állam időben el tudja költeni az elszámolás miatt az EU-s pénzeket, annak érdekében, hogy az ország fejlesztése, a fölzárkózás megvalósuljon és annak érdekében, hogy a gazdasági növekedés abban az öt százalék fölötti sávban legyen – valóban sok az állami beruházás, ez kvázi a piacnak egyfajta fűtése is, ezt lehet mondani erre, ez kétségtelen tény és igazság, de ugyanakkor - egyikről sem mondhatunk le, az EU-s pénzeket el kell költenünk, az államot, az országot fejlesztenünk kell, és természetesen érdekeltek vagyunk, főleg gazdasági visszaeséssel fenyegető recessziós időszakban, hogy a válságot elkerülje a magyar gazdaság. Tehát állami beruházások, ismerik jól a Matolcsy-féle gazdaságpolitika lényegét: állami beruházásokkal kell a GDP-növekedést erősíteni és támogatni abban az esetben, ha egyébként a visszaesés veszélye fenyeget bennünket. És miután Németországban, azt mondják, jövőre 10 százalék fölötti lesz az infláció, ötéves gazdasági recesszióval számolnak, ettől Magyarország olyan egykönnyen nem fogja magát függetleníteni, tehát nyilvánvaló, hogy az állami beruházások szintjére szükség van. Magas szintű állami beruházásokkal számolok.

Tehát azt fogom kérni az Országgyűléstől, hogy fogadjunk el egy új törvényt az „állami beruházások rendjéről” kerettörvényt, azt fogom kérni, hogy az „építéssel, építésüggyel, hatósági eljárásokkal kapcsolatos” törvényt a bürokráciacsökkentés érdekében, de az értékmegőrzés és a minőségjavítás érdekében tekintsük át. És egy új fejezetet is szeretnék nyitni: „a magyarországi zöldterületek, közterületek rendjéről”, illetve magáról a zöld világról, mármint, hogy hogyan néz ki Magyarországon az önkormányzat zöldterülete, az állam zöldterülete, a közösségi területek, ezt is – úgy gondolom -, jogilag kodifikálni kell.

Az építésgazdaságról még azt szeretném elmondani, hogy az egyeztetéseknek nyilván óriási része lesz az, hogy ezt az ágazatot hogyan lehet gazdaságfejlesztési eszközökkel dinamizálni. Mire gondolok? Az elmúlt négy évben, a bizottság jól tudja, az ITM-ben volt egy építésgazdaság-fejlesztéssel foglalkozó államtitkárság, munkacsoport. Annak oka, hogy ők kisebb lépésben haladtak vagy lassabban, mint ahogy azt a kormány tervezte, az egyik oka az, hogy a magyar építőipart is meg kell reformálni, meg kell változtatni, dinamizálni kell, motiválni kell a szónak abban az értelmében, hogy ott is egy generációváltásra, gondolkodásmód-váltásra, kultúraváltásra és iparpolitikai váltásra van szükség. A környékbeli országok építőipari vállalatai modernebbek sok esetben, mint a mi vállalataink, ami az építéstechnológiát illeti, digitalizációt, robotizációt illeti, de ezt nem lehet kényszer hatására, hanem egy

piaci szereplőkkel való tárgyalás hatására lehet előre haladni, illetve a piac motiválásával, támogatásokkal és ösztönzésekkel. Így képzelem el az állami beruházások rendjét.

Tehát a kormány dönt, mi megvalósítjuk a beruházást, minisztériumi struktúrában valósítjuk meg a beruházást, és úgy, hogy a verseny erősítse az államot, de juttasson lehetőséghez magyar vállalkozásokat, a jusson és maradjon elv jegyében.

Ami a kooperációt illeti. Ugye, itt az építészet kérdése egy döntő kérdés, a képviselőtársaim, akik ismernek 2018 előtről, azok tudják, hogy településkép, városkép, országkép kérdésével én nagyon sokat foglalkoztam személyesen is, számos javaslatom, kezdeményezésem volt, és a jövőben is tervezem ezt. Hogyan kell megvalósítani egy állami beruházást? És itt jön a Városliget, Fertő, nagy ipari beruházások, amelyek sértik helyi közösségek érdekeit, Balaton-építés és a többi, Balaton körbeépítése, jönnek a szenzitív kérdések. Én a jövőben ezt úgy képzelem, hogy természetesen az ország építésével szembe ne menjen egyetlenegy polgármester se, mert az egy hülyeség. Hát van egy világos legitimációval rendelkező kormányzat, nem hiszem, hogy Karácsony Gergelyt arra hatalmazták fel a budapestiek, hogy minden budapesti állami beruházást megakasszon. De az állam oldaláról meg kell lenni a nyitottságnak arra, hogy odaküld az állam egy embert, nevesül engem, és akár a legutolsó falu közösségével és a legkisebb falu közösségével is leülök, és megpróbálom megérteni a képviselő-testületet, polgármestert, hogy ezt a beruházást hogyan és miként lehet megvalósítani. Valóban el fogok menni a főpolgármester úrhoz, elmegyek Botka Lászlóhoz is, elmegyek minden ellenzéki polgármesterhez, elmegyek egy Balaton-parti településre, és elmegyek egy Fertő tó melletti településre is, hogy megkérdezzem a képviselő-testületet, hogy mit akarnak. Mert én abban hiszek, hogy a országépítési szempontokat, tehát az országépítési nagy víziót a helyi lokális szempontokkal össze lehet metszeni, ez persze aprómunka, idő kérdése, ez persze sok helyi érdeknek a szintetizálása, de egyéni képviselők vannak többségben, mindenki csinálja ezt a munkát, egy-egy településen megvalósuló beruházás és fejlesztés kapcsán. Tehát a helyi polgármestertől, a helyi közösségtől, az önkormányzattól, a Fővárosi Önkormányzattól nekem azt kell megkérdeznem, hogy hogyan akarják, mi az elképzelés, milyen szempontjaik vannak, mit vegyen figyelembe, és mit mérlegeljen a kormány. Sokkal több egyeztetést szeretnék, és sokkal inkább a kooperációra, a konszenzusra épülő megoldásokat szeretnék.

Nagyon jó példák vannak erre, mert a kormány nagyon sok együttműködési megállapodást kötött olyan városokkal is, amelyek egyébként ellenzéki vezetésűek, lásd Miskolc, és a fővárosban is vannak önkormányzatok, ahol jól megy az együttműködés, és vannak fővárosi projektek is, amelyek sikeresek voltak, de az építés ügyéből nem lehet kihagyni a lokális szempontot. Abban a pillanatban azonban, hogy a lokális szempont, a helyi szempont jóváhagy egy beruházást, és az építészeti jogalkotási hatósági feltételeken átmegyünk, akkor úgy gondolom, hogy a beruházás megvalósítása előtt minden akadálynak el kell hárulnia.

Óriási eredmény, hogy van egy új építészeti államtitkár, aki az építészettel, építésüggyel, műemlékvédelemmel, örökségvédelemmel fog foglalkozni építészként, ez egy nagyon komoly eredmény az én megítélésem és véleményem szerint, és még sok alkalom lesz, amikor a bizottságnak módja lesz tárgyalni az elképzeléseit, hiszen az építésgazdasággal kapcsolatos vállalkozásokat érdemben érintő tevékenységek is hozzá tartoznak. Mint a vállalkozásfejlesztésnek az a bürokratikus része is, mikor az ember vállalkozóként egy beruházást akar megvalósítani, és állami bürokratikus akadályok vannak előtte, vagy nincsenek. Ezért mondtam, hogy az akadálymentesítés is egy fontos feladat, hogy az építészet területén, az építésügy területén a vállalkozások előtti fölösleges bürokratikus akadályokat is képesek legyünk lebontani. Egy

bürokráciacsökkentő csomaggal is készülünk, de az értékből, a nemzeti értékből, az ökológiai értékrendszerből semmit nem szeretnénk föladni.

Úgy gondolom, nem én vagyok az első, akit a bizottság meghallgat – lehet, hogy így már feladja lassan a bizottság a minisztereket -, ezért nem folytatom sokáig azoknak a tevékenységeknek a felsorolását, amelyekkel foglalkozni szeretnénk, foglalkoznunk kell, illetve foglalkozni fogunk. Összességében a bizottságtól azt kérem, hogy mérlegelje az általam elmondottakat. Szeretném felajánlani az együttműködésemet, minden képviselőtársamnak állok a rendelkezésére, a bizottságnak állok a rendelkezésére. Nyilván nekem nagyon fontosak azok az impulzusok, hogy vajon az építőipari vállalkozásokat hogyan lehet többletben támogatni, és azok is nagyon fontosak, hogy a nem építőipari vállalkozások előtt milyen építhetőségi akadályok vannak még most is egy beruházás megvalósítása esetén bürokratikus teherként, amiket közösen le tudunk bontani.

Juhász Tünde kolléganő fogja vezetni a minisztériumot operatív mint közigazgatási államtitkár, nincs könnyű helyzetben, egy új minisztériumot kell úgy felállítanunk, hogy 10 ezer milliárdnyi folyamatban lévő beruházás van, és akkor még semmi új dologba nem kezdünk. Csepreghy Nándor parlamenti munkát fog végezni, Nagy Bálint kollégával közösen, aki mint új parlamenti képviselő az Országgyűlésben, de olyan ember, aki polgármester volt, úgy gondolom, hogy a képviselőtársaim rendelkezésére fog állni a beruházások felügyelete és áttekintése kapcsán. Kozma Dávid lesz a miniszteri kabinet vezetője és Krakkó Ákos a sajtófőnök. Minden kollégámnak az az utasításom, hogy álljon minden képviselőtársam rendelkezésére, azok rendelkezésére is, akik szeretnek bennünket és azok rendelkezésére is, akik reggeltől estig szidnak bennünket. Köszönöm szépen, hogy a bizottság meghallgatott.

Kérdések, észrevételek

ELNÖK: Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Köszönjük szépen a tájékoztatást. Most rátérünk a kérdésekre. Kérdezem a bizottság tagjait, kinek van az elhangzottakhoz kapcsolódóan kérdése, észrevétele, véleménye. Megadom a szót miniszterjelölt úr régi munkatársának, Szatmáry Kristóf alelnök úrnak.

SZATMÁRY KRISTÓF (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Kedves Államtitkár Hölgyek, Urak! Igazából nem az első minisztert hallgatjuk meg, ahogy itt miniszterjelölt úr is utalt erre, de annyiban rendhagyó talán az előzőkhöz képest miniszterjelölt úr bemutatkozása, hogy én is kérdések helyett inkább csak egy nagyon rövid véleményt tennék hozzá. Először is mondhatnám azt, hogy az egyik szemem sír, a másik nevet, mert nagyon örültem volna, ha miniszterjelölt úr a kiskereskedelem ügyével is foglalkozik, és hasonló vehemenciával és eltökéltséggel száll szembe azokkal a problémákkal, amelyekre részben utalt is. A másik meg örül természetesen, mert ha van másik problémakör ebben az országban, akkor valóban a magyar építészet, nem is az építészet, de a beruházási és építési terület, és én itt csak annyit tennék hozzá, bár úgy fogalmazott miniszterjelölt úr, hogy mindenkinek örülnie kell miniszterjelöltségének, én képviselőként most azt mondom, hogy remélem, hogy nem mindenki örül, mert sok megoldandó feladat van. Mert, ha van olyan terület, ahol nagyon komolyan, azt gondolom, hogy az államnak az asztalra kell csapni - fogalmazzunk így -, az ez a terület.

Gondolkoztam, hogy mondok példákat elrettentésként az állapotokra, de a nagy nyilvánosságra tekintettel ezt majd talán később elmondom. De jó néhány példát szerintem itt az asztalnál ülők bármelyike tud szolgáltatni arra, hogy mi is a beavatkozás iránya.

Én egyet ajánlanék miniszterjelölt úr figyelmébe. Említette, hogy az ország polgármestere kíván lenni bizonyos szempontból, én javasolnám már csak a sztereotípiák lebontása miatt is, hogy kezdje Budapesttel, nagy szükség lenne erre. Illetve annyi javaslatot, ha megenged, említette, hogy kikkel kíván beszélni, én azért javasolnám, hogy főpolgármester úr mellett a budapesti kerületek vezetőivel is érdemes egy konzultációt tartani, mert ott is nagyon jól kitűnik a különbség egy-egy városvezetésben, és nagyon sok tapasztalat gyűlik össze a tekintetben, hogy akár Budapesten is mit érdemes csinálni.

Én annak nagyon örülök, és nem is térnék ki külön, hogy kiemelte, hogy az építőanyag-ipar a magyar kereskedelemhez hasonlóan azon ágazatok egyike, ahol sajnos a magyar tulajdon nem éri el azt a szintet, amire szükség lenne. Tehát az az irány, bár ezt így nem mondta miniszterjelölt úr, de szerintem célnak kell lennie annak, hogy a magyar építőanyag-ipar is elérjen egy bizonyos hazai tulajdonosi szintet, amely hosszú távon, azt gondolom, hogy pozitívan hathat erre a területre.

Tehát kérdést nem, inkább csak egy-két észrevételt tettem volna, és nagyon jó munkát kívánok.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Most pedig az egyensúlyfenntartás érdekében megadom a szót Kordás László alelnök úrnak.

KORDÁS LÁSZLÓ (DK), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én abba a körbe tartozom, akinek nem nevet az egyik szeme, hanem talán mind a kettő egy picit sír, és elmondom, miért. Ön azt mondta, hogy nem jó helyen van az a beruházás, ami nem minisztériumi felügyelet alatt van. Én ezzel az állítással vitatkoznék. Ha politika által kinevezettek fogják majd eldönteni, hogy melyik vállalkozás az a vállalkozás, aki érdemes egy-egy ilyen építkezés, beruházás finanszírozására, működtetésére, felépítésére, akkor itt valami nagy baj van, azt gondolom, hogy nagyjából az elmúlt évek gyakorlata alapján konkrétan meg lehet mondani azt, hogy akkor kik lesznek a következő időszak olyan vállalkozói, akik ehhez a beruházáshoz fognak majd kapcsolódni, és ezeket a beruházásokat fogják majd vinni.

A másik ilyen ok, ami miatt talán nem lehetünk maradéktalanul boldogok, az pedig az, hogy ön is említette, hogy egy villamos építése kötődik a nevéhez. Ha egy villamost nem sikerül úgy megcsinálni, hogy az maradéktalanul, üzembiztosan működjön, akkor hogy lehet majd több ezer milliárd forintos beruházásokról úgy dönteni, úgy felügyelni, úgy végrehajtani ezeket a beruházásokat, hogy ez majd mindenki kedvére és maradéktalanul, üzembiztosan, hiba nélkül fog működni? Tehát ez azért elég jelentős kérdést indikál bennem.

A másik, hogy vajon, ha ugyanazt a logikát folytatjuk, amit eddig, akkor ezek a beruházási szerződések is titkosításra kerülnek, mint az ön által említett villamosprojekt kapcsán? Miért van szükség arra, hogy a megvalósíthatósági tanulmányt, mint ennek a villamosnak a kapcsán, tíz évre titkosítsák? Miért van arra szükség? Miért nem lehet belelátni ezekbe a szerződésekbe? Ezeket a beruházásokat miért nem lehet transzparens módon mindenki számára követhetően és nyilvánosan megtenni? Azért nem gondolom azt, hogy ez a folyamat, amely eddig az ön nevéhez kötődött, mindenképpen egy pozitív, maradéktalanul, meghibásodás nélkül működő beruházásokat jelentene. Úgyhogy ebben a kérdésben számomra erős kételyek vannak. Én azt kérem öntől, ha már az egyeztetéseket említette, hogy kikkel szeretne egyeztetni, akkor ennek van egy intézményesült fóruma, a vállalkozók és a kormány állandó konzultációs fóruma, az egy intézményesült lehetőség arra, hogy ezeket az elképzeléseket még a megvalósítása előtti szakaszban lehessen egyeztetni. Én arra kérem önt, hogy éljen ezzel a lehetőséggel, és a VKF szereplőivel, ahol az ön által

említett munkáltatói szervezetek szinte mindegyike ott ül, azt gondolom, hogy helyes lenne ezeket az elképzeléseket egyeztetni. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm Kordás László alelnök úr véleményét. Megadom a szót Bányai Gábor alelnök úrnak. Parancsoljon!

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Igen tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterjelölt Úr, Államtitkárjelölt Asszony és Államtitkárjelölt Urak! Engem is lehangolt miniszterjelölt úr előadása, és szeretnék szövetséget létesíteni a minisztériummal, hiszen bár területileg Dél-Magyarországot képviseljük mind a ketten, egy-egy részét, de talán lehet ennyit ebben a beszélgetésben még lobbizni is a mi vidékünkért.

Az első vizsgakérdésre szeretnék válaszolni: a NIF elnök-vezérigazgatója Nagy Róbert, a BMSK-é meg Medvigy Mihály, csak hogy a többiek nem tudják, de legalább legyen egy képviselő, aki tudja, hogy pontosan kikről beszélt miniszterjelölt úr.

Én szeretném először is - miután nekem hamarosan Hajószra kell indulnom, és oda is kéne érnem, mert várnak - egy hajósi kérdést feltenni Lánszki Regő államtitkárjelölt úrhoz, de miniszterjelölt úr fogja megválaszolni, és lehet, hogy nem tudom megvárni, ezért majd kérném, hogy Kozma Dávid vagy Krakkó Ákos beszélgesse velem, ha úton leszek hazafelé, hogy milyen választ kaptunk.

A világorökségi ügyek ide fognak tartozni majd a minisztériumhoz, segítség kellene a hajósi pincefalunak, amely egyik értéke a magyar borásztársadalomnak, ennek az ügynek a megoldását szeretném majd kérni önöktől. Ami a lényeg, tisztelt miniszterjelölt úr, a dél-magyarországi fejlesztések nagyságrendje - éppen ön előtt volt itt Palkovics miniszterjelölt úr, és akkor az iparosodási szintet is bemutatta, ami bennünket érint csak Békés, Csongrád-Csanád és Bács-Kiskun megyében - a kereskedelmet nem számítva elég alacsony szinten van. Ennek egyik fontos hátráltató tényezője, magyarul jól megmondva, az infrastruktúra-fejlesztéseknek a határ menti térségekben való elmaradottsága. A vonalas, centrális megvan, de a keresztirányú, transzverzális - ön is tudja, hogy - nem nagyon működött a fejlesztések területén. Szeretném összekötni Hódmezővásárhelyet Kiskunhalassal és Szekszárddal, ehhez kérem a segítségét, hogy az M9-es autópályát az ön minisztériuma, hiszen ide fog tartozni, annak az építését készítsük elő, és ehhez kérem a politikai és szakmai segítségét.

Ugyanúgy kérem tisztelettel a segítséget, szintén érint mindannyiunkat, önöket is, Csongrád-Csanád megyében a Szeged-Szabadka vasút további fejlesztése, építése Bácsalmás, Baja, Pécs irányába. Ehhez is szeretném felajánlani a politikai, illetve nem feltétlen az én segítségem a legfontosabb, de a politikai és egyéb segítséget, hiszen ez megerősíti mind a tram-train, mind a további keleti, Gyula, Békéscsaba vagy éppen Debrecen felé való további fejlesztéseket, hiszen akkor összehozzuk, amit ön is bemutatott: az egykori déli vasúti gyűrűnek az eljutását egészen Rijekáig, Fiuméig, Zágrábig vagy Ljubljánáig éppen.

A másik, amiben szeretném kérni a segítségét, erről már beszéltünk is négy szemközt, a Homokhátság vízpótlása, ami Pest, Jász-Nagykun-Szolnok, Bács-Kiskun és Csongrád-Csanád megyét mentené meg a kiszáradástól. Fantasztikus tervek készültek, ennek a tervezése megvan, az engedélyezéséhez és megvalósításához kérem az önök és a kormány segítségét, hiszen Magyarország pusztai ivóvízkincsét ott nálunk az önök és a mi megyénkben el bírnánk tárolni, nem beszélve arról, hogy ha Izraelben tudnak a sivatagban élelmiszert termelni, akkor mi miért nem tudunk az Alföldnek azon a részén, ahol közel 1 millió 300 ezer ember lakik, öntözéssel, ilyen gazdálkodási formákkal.

A másik, hogy ön is sokat mesélt az élelmiszeripari fejlesztési elképzelésekről a korábbiakban, most ezt nem hozta föl. De olyan verziót el tudnak-e képzelni, hogy a magyar állam összefogva kisebb és nagyobb gazdaságok vezetőivel, tagjaival, tulajdonosaival közösen létrehozzunk élelmiszeripari fejlesztési cégek mentén üzemeket, termelő körzetek szerinti vagy bármilyen nagyobb, nagyságrendileg, területileg lehatárolt méretekhez viszonyítva? És ezeket akár a határon át tolvaa a Bánát, a Bánság, nevezzük így, vagy Bácska vagy éppen Partium felé, Dél-Magyarország környékén, ezeknek, mondjuk így: nemzetközi fejlesztésekké alakítása, hiszen óriási mennyiségű élelmiszert viszünk ki csak tengelyen és nem feldolgozva.

Kérdezném, hogy az egészségügyi fejlesztések, mondjuk a kórházak esetében ide fognak-e tartozni a minisztériumhoz, mert ez ügyben is majd keresném miniszterjelölt úr illetékes kollégáját.

A települési nagy fejlesztések, mondjuk egy ivóvízjavító program, ami már elhangzott a Magyar Fejlesztési Központ kapcsán, ezeknek is, gondolom, meglesznek a megfelelő kollégái. De például egy közvilágítás-korszerűsítési program is, gondolom, ide fog tartozni, amivel kell-e nekünk foglalkozni most a harmadik feles megoldásokkal, vagy pedig lesz erre várhatóan a minisztérium ilyen szempontból kijelölt forrása?

Lehetne kérni azt, hogy a dedikált forrásleosztás, ami működött a TOP és a TOP Pluszban, és nekem tetszik, ahogy ezt a kormány végül is elengedte, hogy ez így működjön, lehetnek-e olyan kérések, hogy ezek az érkező uniós fejlesztési források, hazai forrásokat ne feltétlenül egy versenyben - mondjuk, ne egy Mindszent és Vásárhely vagy ne egy Kiskunhalas és egy Csikéria versenyében - dőljenek el, hanem legyenek fejkvóta szerint fejlesztési források, aminek szerintem eddig csak pozitív eredményei voltak az elmúlt 4-8 évben, mióta ezt így csináltuk.

Az utolsó kérdésem, a fiam kért meg, hogy kérdezzem meg, hogy a Hauszmann-terv folytatódik-e, egy pár éve nem vagyok budapesti, csak születésemet tekintve, és a várak és kastélyok felújítási programját, ugye, folytatni fogja a kormányzat, és ez, gondolom, akkor szintén önökhöz fog tartozni. Ezekhez a kérdésekhez a válaszokat köszönöm, és nem akarom megbántani, kérem, nézze el nekem, de hamarosan el kell indulnom, de sok sikert kívánok a munkájukhoz, az önök sikere a mi sikerünk is lesz. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Nekem számos kérdésem, javaslatom, észrevételem, véleményem lenne. Előjáróban szeretném elmondani, hogy nagyobb részt önhibámon kívül országos listáról sikerült mandátumot szerezniem, de nem adom fel, felpörgök, mint a chemotoxos légy, és küzdök az egyéni mandátumért, ezt önnek, önöknek is megígérhetem, és ezer szállal kötődöm a választókerületemhez. Legalább annyira szeretem a választókerületemet, mint amennyire az ottani fideszes egyéni képviselő, és ehhez kapcsolódna az első három javaslatom, kérdésem, kérésem.

2019-ben ön a geszti Tisza-kastély felújítási programjában vett részt felelősként, szeretném felhívni arra az ön szíves figyelmét, hogy egykori munkahelyemen, Kocsordon is található egy Tisza-kastély egy öthektáros, ősfás parkkal, két darab 600-700 méterre fűrt, jelen pillanatban hosszú ideje üzemem kívül helyezett termálkúttal, tehát termálvíz található a területen. Több mint ezer négyzetméter a kastély hasznos, nettó alapterülete, statikailag kiváló állapotban van, azonban most gyakorlatilag a borzok, rókák és egyéb állatok lakóhelyéül szolgál. Örömmel venném, ha a következő négy évben elindulhatna ennek a felújítása. A legjobb tudomásom szerint magyar stróman keresztül jelen pillanatban román tulajdonban van, amely egyébként számomra többszörösen is felháborító jelenlegi helyzet.

A másik komoly fejlesztés, amiben kérném majd az ön segítségét, szülővárosom, Csenger református temploma tetőszerkezetének felújítása. Ez ügyben fogom önt keresni, és máris kérnék öntől vagy valamelyik munkatársától időpontot, mert amikor térségi lobbiról van szó, akkor nem a területvédekezésben, hanem a szoros emberfogásban hiszek.

A harmadik, amivel megihletett, az osztrák-magyar határ és Hegyeshalom példája. Én javasolom önnek, tisztelt miniszterjelölt úr, hogy látogassanak el az ország keleti szélére, a csengersimai határátkelőhelyhez, és ha a jelenleg Romániának nevezett államalakulat területéről belépünk az anyaországba, akkor bizony szégyenkeznünk kell, mert azt látjuk, hogy akár Székelyföld felől jövet, akár a Partiumból elindulva, sokkal lényegesen, kategóriákkal jobb az utak minősége, sokkal biztonságosabbak, szélesebbek, masszívabbak. Bizonyára ott is előfordul a korrupció, mégis sokkal jobb minőségben és tartósan jobb minőségben képesek utakat építeni, mint mi. De óriási a minőségbeli különbség a román oldal javára, mondjuk a Csengersima M3-as autópályáig terjedő csatlakozási pontja között.

A közigazgatást többször is érintette, és nekem az a személyes tapasztalatom, miután hét évig dolgoztam a közigazgatásban 2010 előtt, hogy önnel ellentétben a közigazgatás egy nem elhanyagolható része megoldások helyett kifogásokat szokott keresni, és nagyon hamar meg is találja. Nagyon jelentős leegyszerűsítésre lenne szükség egyébként már az egyszerű bontási vagy építési engedélyek kapcsán még a mostani állapotokhoz képest is. Mikorra várható ezeknek az új, valóban egyszerűsítést szolgáló szabályoknak a hatályba léptetése?

Terveznek-e akár magas-, akár mélyépítés vonatkozásában állami építőipari vállalatot létrehozni, vagy ilyesmi nem szerepel a terveik között? Milyen hatáskörei lesznek önnek, miniszterjelölt úr a sport- és agrárberuházások vonatkozásában, mert, ugye, ezek kardinális kérdések? Mind a kettő hasznos a maga nemében, de itt a hatáskörök keveredhetnek, és valószínűleg keveredni is fognak más miniszterek hatásköreivel. Az agrárberuházások kapcsán én is kiemelném az öntözési beruházások - árapasztó tározók - szükségességét, mert mint ahogy a munkaerőpiacon sok helyen egyszerre van jelen a munkanélküliség, bár az egyre kisebb mértékben és a munkaerőhiány, úgy egyszerre van vízbőség Magyarországon, másrészt elképesztő pazarlás van, mert a víz nagy részét átengedjük az országon anélkül, hogy ezt hasznosítanánk, és főleg az önök vidéke, a Dél-Alföld gőzerővel halad a mediterránból a sivatagi éghajlat felé.

Építészeti vonatkozásban egy szubjektív jellegű kérdésem lenne: számíthatunk-e arra önöktől - ezt hangsúlyozom, egyéni vélemény -, hogy a nem is vizuális környezetszennyezést, hanem vizuális terrorizmust jelentő minimalista építészeti stílus visszaszorítását a népi, tájjellegű építészet irányába zászlóra merik-e tűzni, vagy célkitűzésként szerepeltetik-e az elképzeléseik között? Nagyon örülnék, ha ez megtörténne.

Nagyon könnyű feltenni a következő kérdést, nagyon nehéz megválaszolni és igazi, jó megoldást találni. A sajtóból származó információk szerint az utóbbi hónapokban 1100 milliárd forintnyi beruházást függesztettek fel, vagy halasztottak el, ami az építőipar egyre borongósabb kilátásait vetíti előre, amely egyébként a fejletlenebb országrészek, nemcsak munkaerőpiaci, hanem valószínűleg közbiztonsági helyzetére is komoly hatással lesz. Ugyanis akár az állami, akár a magánberuházások ilyen ütemben visszaesnek, ezek a beruházások hosszú évekre halasztásra kerülnek, akkor az a döntően segédmunkás, kisebb részben szakmunkás munkaerő a nagyvárosokból vagy a fejlesztett térségekből visszaáramlik akár a Dél-Alföld, akár Kelet-Magyarország kedvezőtlenebb adottságú térségeibe, és jellemzően olyan rétegről beszélünk, amelynek semmilyen megtakarítása vagy hosszú távú pénzügyi koncepciója

nincs. Ahogy elfogynak az építőiparból eddig folyamatosan érkező munkabér jellegű bevételek, úgy a közbiztonság jelentős hátrányokat szenved, jelentősen romlani fog.

A közbeszerzési törvény kulcsfontosságú, de méltatlanul elhallgatott vagy feledésbe merülő törvény. Több ezer milliárd forintot költ el az állam minden évben a közbeszerzési csatornákon keresztül. Tudja-e támogatni a következő javaslatot, miniszterjelölt úr? Igazából a jogalkalmazás irányába kellene csak hatni, talán törvénymódosítás kevésbé szükséges, bár ezt is érdemes áttekinteni. Valamennyi állami beruházás esetében az összességében legelőnyösebb ajánlat kiválasztása szempontja alkalmazásánál döntően ez szokott történni. A helyi, környékbeli vagy regionális munkaerők alkalmazását ön szerint érdemes-e olyan kiemelt súllyal szerepeltetni a bírálóknál, amely kimondva vagy kimondatlanul azt eredményezi, hogy csak azok a kivitelezők tudják megvalósítani akár a mély-, akár a magasépítési beruházásokat, amely kivitelezők vállalják, hogy a projekt teljes időtartama alatt az adott településen, járásban vagy régióban állandó lakóhellyel rendelkező fizikai munkásokat, segédmunkásokat, betanított munkásokat alkalmazzák, és olyan jelentős hibás teljesítési vagy meghiúsulási kötbért kikötni mellé, hogy ne álljon érdekükben kijátszani ezt a vállalásukat? Ugyanis ezzel a módszerrel véleményem szerint egyszerre lehetne a korrupciót megfékezni a legkevesbé képzett munkaerőnek is akár hosszú évekre munkát biztosítani, és nyilván a közrend védelme érdekében is ez egy nagyon hasznos és előremutató lépés lenne. Dicsekvés nélkül, nagyképűség nélkül, de kellő önbizalommal én 2006-ban, még zseni aljegyző koromban kipróbáltam ezt a módszert, egy 2200 lelkes szatmári település útépitési beruházásánál kiválóan működött. Pedig a Gyurcsány-időszak közbeszerzési szabályozása között nem volt egyszerű megoldásokat találni. Ez bizonyára jótékony hatással lenne a legfejletlenebb térségekben pedig különösen jól jönne.

Végül pedig itt a sok fesztett kérdés közepette engedjen meg egy könnyedebbet, talán kicsit a humor mezejére is evezve, hogy ön hogy látja: a következő négy évben milyen támogatásra számíthat, most extrém hatalomra szert tett régi jó barátjától, Rogán Antaltól? Köszönöm szépen.

Lázár János válasza

LÁZÁR JÁNOS építési és beruházási miniszterjelölt: Köszönöm szépen a kérdést. Az utolsóval kezdeném: Rogán miniszter úrral nagyon régóta dolgozom együtt, 2002 óta szoros munkakapcsolatban vagyunk, ami mindig jó munkakapcsolat volt, és ezután is jó lesz. Örülök, hogy sok munkája van, és azt nem bánom, hogyha nekem meg kevesebb van, mert több időm jut a saját mezőgazdasági vállalkozásaimra, illetve a családomra. Tehát azt gondolom, nagyon jól döntött a miniszterelnök, hogy Rogán miniszter úr tevékenységi körét bővítette.

Ha azt a kérdést tenné fel, hogy én, aki elég nyílt és világos beszédű ember vagyok, tudok-e a jövőben több szövetséget kötni, mint a múltban, akkor azt tudom mondani, hogy biztosíthatom önöket arról, hogy a munkám és a feladataim ellátásához szükséges minden szövetség megkötésre fog kerülni. Tehát meg fogom tudni szerezni a frakciómban a szükséges támogatást, a költségvetésben a szükséges támogatást, a kormányban a szükséges támogatást a munkámhoz, és biztosíthatom önöket arról, hogy az összes politikai föltétel adott ahhoz, hogy sikeres miniszteri tevékenységet folytassak.

A kérdések közül talán Szatmáry Kristóffal kezdeném. A helyzet az, hogy a kiskereskedelemnél majd meglátjuk, hogy mire megy vele a kormány, és hogyan alakulnak itt az elképzelések. Én annak vagyok a híve, hogy a napi fogyasztási cikkek területén, illetve mindenhol, ahol az állam pénzt költ, olyan struktúrákat kell felépíteni, hogy a patrióta gazdaságpolitikai szempontok érvényesüljenek. És konfliktust kell

vállalni, bizonyos kérdésekben megtettük ezt, és ott győzelemre vittük az ügyet. Szeretném a figyelmébe ajánlani a bizottságnak, mint Vállalkozásfejlesztési bizottságnak, hogy Magyarország azon kevés európai uniós tagország, ahol 2010 után olyan kereskedelempolitikai változásokat tudtunk átvinni, amit az Európai Bizottság jóváhagyott, holott erre a régi tagországokban, hogy egy piacot újraosztanak adott esetben, lényegében már nincsen példa, hiszen 30-40-50 éve hasonló gazdasági struktúrákban működnek. Az Európai Bizottság által jóváhagyott kiskereskedelmi, napi fogyasztási cikkek területén történő változásokat hajtottunk végre. Én mindig azt mondom, hogy lehetetlen nincs, csak tehetetlen politikusok vannak. Olyan nincs, hogy lehetetlen volna a kiskereskedelem struktúrájának megváltoztatása a magyar érdekek jegyében, és olyan sincs, hogy a magyar építőiparban az alapanyaggyártás, -szállítás, -előállítás nagyságrendjét ne lehetne megváltoztatni. Lehetetlen szerintem nincs, csak tehetetlenség van.

Amit szeretnék mondani az együttműködésünk okán, hogy itt is azokat a szempontokat próbálom majd érvényesíteni, hogy magyar szereplők minél több lehetőséghez jussanak. De ahogy mondtam, az államnak jól kell járnia, és tudomásul vesszük, hogy van egy tisztességes piaci profit is. Az én meggyőződésemről nem áll távol az olyan típusú verseny, ahol az egy ajánlat nem ajánlat, és az a gondolkodás sem áll távol tőlem, hogyha azt mondjuk, hogy állami beruházások esetén az állam meghatározza a profitrátát is a szerződésben. Tehát én azt gondolom, hogy az állami beruházások esetén, ha ilyen volumenű és ilyen mértékű állami beruházásra gondolunk, akkor ezzel a piacot érdemben tudjuk befolyásolni. Ezért mondtam azt, hogy az állam érdekének érvényesülni kell, de tudomásul kell vennünk, hogy a magyar gazdaságot is erősíteni kell, a magyar vállalkozókat is erősíteni kell, ezért a jussom is, maradjon is elve rendkívül fontos.

Kordás képviselőtársamnak az államelméleti okfejtését, mármint, hogy a minisztériumba való bekerül politikai döntést jelentene, azt azért nem értem, mert ez azt jelentené, hogy ha egy politikai struktúrába - mondjuk, én a kormányt -, egy választott struktúrába bekerül egy rendszer, bekerül egy beruházásfelügyelet, az ön logikájában ott politikai döntést hoznak. De ez azt jelenti, hogy a DK által felügyelet önkormányzatokban politikai döntést hoznak, vagy a Fővárosi Önkormányzatban politikai döntést hoznak? Azok ugyanolyan struktúrák. Ha egy kerület DK-s és a polgármester nem szervezi ki a beruházásokat egy lebonyolító cégbe, hanem az önkormányzat maga írja ki a közbeszerzést, akkor az ön logikája szerint... *(Kordás László: Képviselő-testületi döntést hoznak.)* Hát itt pedig kormányzati döntés van, ugyanaz. Ugyanaz. *(Kordás László: Ez parlamenti döntés lenne...)* Én nagyon nagy tisztelettel meghallgattam önt *(Kordás László: Én is ezt teszem.)*, akkor megköszönöm, ha végighallgat, és utána nagyon szívesen állok a rendelkezésére. Tehát ezek szerint az ön logikája alapján, ha egy polgármesteri hivatal bonyolítja le a közbeszerzéseket, akkor az politikai döntést hoz, ezek szerint az összes DK-s önkormányzatnál politikai döntést születik, és a Fővárosi Önkormányzatnál is. Én ezt el sem hinném, fel sem tételezném önről és a barátairól, önről és a haverjairól, hogy önök politikai döntés alapján osztják a beruházásokat, ki se nézném a DK-s kormányból 2010 előttről. Én inkább azt gondolom, hogy ha az önkormányzat nem szervezi ki, egy DK-s önkormányzat, a polgármesteri hivatalban készít elő beruházást, ott írják ki a közbeszerzést, ott bonyolítják le, a polgármesteri hivatal adja a műszaki felügyeletet, az szerintem helyes, mert erős államra és erős önkormányzatokra van szükség.

Itt szeretném azt mondani Bányai Gábor képviselőtársamnak, hogy nagyon megfontolandónak tartom azt az összeghatárt, amit az önkormányzatokkal kapcsolatban hozott az állam. Ugye, 700 millió forint ma azon beruházási határ, ami fölött állami beruházásként kerül egy önkormányzat területén megvalósuló, közösségi

célt szolgáló beruházás megépítésre. Mondok egy példát. Egy tornacsarnok a képviselő úr választókerületében, ha az 700 millió forint alatt van, akkor önkormányzati megvalósítás, ha 700 millió forint fölött van, akkor állami. Nem vagyok benne biztos, hogy ez az összeghatár életszerű. Azt kell megvizsgálnunk szerintem, én mint önkormányzatokból jött ember, '95-ben léptem át először a hódmezővásárhelyi városháza küszöbét, mint önkormányzati ember, én azt gondolom, meg kell vizsgálnunk azt, hogy ma reálisan egy települési önkormányzat, típustól függően milyen volumenű beruházás lebonyolítására alkalmas. De! Ez nem azt jelenti, hogy a pénzt odaadjuk, ők meg azt csinálnak, amit akarnak, hanem egy kontrollingrendszert kell kialakítani, erről szólna az állami beruházások rendjéről szóló törvény, amelynek keretében az állam leellenőrzi a pénz felhasználását, biztosítja adott esetben a tőpustert, és segít a beruházás megvalósításában, de a beruházás megvalósításának a felelőssége a lokális önkormányzaté, nemcsak 700 millió forintnál, mernék ebben bátrabb is lenni, vannak ilyen javaslataim. Tenném ezt azért, mert talán ezzel tudnánk gyorsítani. És abban biztos vagyok, hogy egy sportcsarnok építése nem 5-6 évig tartana, mert a polgármesternek és a helyi képviselőtestületnek az az érdeke, hogy minél hamarabb a közösséget szolgáló beruházás megvalósuljon.

Ugyanez vonatkozik a vállalkozói szektorra is. Az én véleményem az, hogy a magyar építőiparban pont azért, mert az elmúlt időszakban 23,5 ezer milliárdot beruházott az állam, létrejött nagyon sok helyi, lokális, megyei szintű vállalkozás. Nemcsak nagy magyar vállalkozások vannak országos szinten, hanem van nagyon sok helyi vállalkozás is, akiket szerintem nekünk ugyanúgy támogatnunk kell, mint a piacot egyébként érdemben befolyásoló nagyobb vállalkozásokat. Nem csak nagyokat kell segíteni, hanem a kicsiket is kell, a lokális kicsiket is kell segíteni, hiszen sok esetben ők alvállalkozóként vagy alvállalkozóként egyébként is részt vesznek a kivitelezésben. Tehát én azt gondolom, hogy a mi kormányzatunknak minden építőipari vállalkozás a szövetségese, minden építőipari vállalkozás számára lehetőséget és helyet kell teremteni. Én ezt gondolom az egész építőiparról, és a helyi szempontok érvényesítéséről is ezt gondolom, teszem hozzá.

Nagyon fontosnak gondolom azt, hogy minél több olyan vállalat építsen Magyarországon, akinek van helyi kötődése és lokális kötődése és ne multinacionális vállalatok vagy nagyvállalatok vigyenek el helyi, olyan beruházásokat, amelyeket adott esetben kisebbek is meg tudnak valósítani. Ezzel kapcsolatban nagyon határozott elképzeléseim vannak. Persze, ez nem is egyedi döntés, hanem piac-szakmapolitikai, piacsabályozási kérdés, és ez nyilvánvaló, hogy mindig a nagyok és kicsik vitája is, amiben az államnak okosan kell politizálnia, hiszen nekünk nemcsak az az érdekünk, hogy minden megvalósuljon, hanem az is érdekünk, hogy ez úgy valósuljon meg, hogy a helyi szereplők is érvényesíteni tudják az érdekeiket. Nagyon fontos dolognak gondolom a helyi szereplők érdekeinek a becsatornázását.

Amit a hódmezővásárhelyi villamosról mondott Kordás képviselőtársam, azt költői túlzásnak tekintem, és azt tudom önnek mondani, hogy ha megtisztel azzal, hogy arra jár, és egy kávéra benéz az irodámba, nagyon szívesen látom. Elmegyek önrel Szegedre villamossal, megnézzük közösen a villamost, iszunk egy kávét a makói DK-szal, Mucsi Tamás párttársával, és nagyon szívesen üdvözlöm Hódmezővásárhelyen. Azt nem ígérem, hogy beviszem Márki-Zay polgármester úrhoz, mert vele most önöknek nem olyan jó a viszonyuk, de én szívesen látom önöket, DK-sokat Hódmezővásárhelyen. Megmutatom önnek, komolyan mondom, a villamost, büszke lesz arra, büszke lesz arra egyébként, hogy még annak idején a Gyurcsány-kormány kezdte le támogatni a villamos megvalósítását. Ez a beruházás 15 év alatt valósult meg, és ezt az ötletemet Gyurcsány-Bajnai-, Orbán-kormányok támogatták, három kormány

támogatását kellett megszereznem. Egyik sem volt könnyű, de higgye el, hogy a beruházás a közösség igényeit szolgálja.

Ami a személyes képességeimet és felkészültségemet illeti, hogy meg tudom-e ugrani ezt a miniszterséget, ezt a feladatot: megpróbálom, azt tudom mondani képviselőtársaimnak. Abból főz a Fidesz, ami van, és én adódtam. A képviselőtársaim, úgy gondolom, általánosságban véve szerintem nagyon jól fognak azzal járni, minden képviselőtársam, pártállástól függetlenül és az ország is, reményeim szerint, jól fog járni azzal, hogy ilyen kérdésekkel foglalkozom miniszterként. Ezt remélem, ezt a szolgálatot vállalom, és szeretném majd 4 év múlva úgy befejezni a miniszteri tevékenységemet, hogy önnel megiszunk egy kávé, és azt mondja, hogy felül kell értékelnie a mostani véleményét. A szavazatára már nem is merek gondolni, hogy esetleg rám szavazna, de hogy 4 év múlva revidiálja majd ezt az álláspontját. Mindent el fogok követni, hogy meggyőzzem a vélelmei helytelenségéről.

Ami Bányai képviselőtársam felvetését illeti, a déli vasút megy tovább. A konstrukció miatt szeretném érzékeltetni, hogy mit építünk, azt a kormány dönti el. Hogy hogyan építjük, azt már a mi minisztériumunk. Kétségtelen tény, hogy a részletekben van a lényeg mindig, és az a minisztérium, ami épít, nyilván befolyással van tapasztalat és megvalósítási képesség okán arra is, hogy mi és hogyan épüljön. Az élet úgy működik, hogy ezek a dolgok nincsenek olyan élesen elhatárolva, de az egy kormányzati döntés és nem az én minisztériumom döntése, hogy mit hol építünk. Ha én álláspontot képviselhetek ebben, én biztos, hogy azt az álláspontot fogom képviselni, hogy az ország déli határ menti, kelet-nyugati irányú összekötése, M9-es, vasúti összekötés, a déli vasút, elengedhetetlenül szükséges közúti beruházás, és ugyanezt gondolom nemcsak Szeged-Pécs összekötéséről, hanem Szeged-Debrecen összekötéséről is. Ezért támogatom kiemelten a 47-es út négysávosítását, és ezért küzdöttem érte képviselőként nagyon sokat.

Ami a Hauszmann-programot illeti, ezt a miniszterelnök úr magánál tartotta, mármint a várpalotaépítés a Karmelitában marad. Minden más magyar magasépítés idetartozik, a vár- és a kastélyprogram is a minisztériumhoz fog tartozni és a NÖF is a minisztériumhoz fog tartozni várhatóan, mint ahogy az ÉMI-nek és a Lechnernek is a nagy része, tehát minden, ami az építészettel, építésüggyel, beruházásokkal kapcsolatos, az a cégstruktúra idején.

Nagyon szeretném majd arról meggyőzni a képviselőtársaimat, hogy a céges modell helyet, a kiszervezés helyett, ami egy liberális államrezonnak a következménye, vagy annak az ideológiája, hogy cégekbe kell kiszervezni mindent, én az állam megvalósítási képességében bízom, az állam megvalósítási képességében hiszek. Ez a 2000-es években kezdődött el, hogy Nemzeti Fejlesztési Ügynökségbe, infrastruktúracégbe szervezte a kormány a programok lebonyolítását, megvalósítását. Szerintem nem helyes az, ha a költségvetéstől, a kormánytól és a parlamenttől távol vannak ezek a cégek egy olyan országban, ahol ez a pénz nagyon-nagyon sok pénznek számít. Egy nálunk jóval gazdagabb országban, ahol nem 28 százalékos az állami beruházások nagyságrendje, mi az EU-ban elsők vagyunk. A 28 százalékos állami beruházási nagyságrenddel mi a 27 EU-tagállam közül az elsők vagyunk. Ez jól mutatja, hogy mennyire akarjuk fejleszteni az országunkat. De ez az összeg dominálja az egész piacot. Én úgy gondolom, hogy ezt kontroll alatt kell tartani, és jobb lesz a pénz felhasználása, hatékonysága és a döntés sebessége is, ha ez egy állami intézményrendszer lesz. Majd aztán meglátjuk, hogy ezt hogyan sikerül megvalósítani.

A vízügyi ágazat. Idetartozik az öntözési beruházás, nem a magánöntözés megvalósítása, hanem, mondjuk, amikor van öt gazda, aki összefog arra, hogy öntözőrendszert létesítsen, és azt vállalja az ATIVIZIG, hogy oda vizet visz, és erre kap EU-s pénzt, annak a megépítése hozzánk tartozik. A Homokhátság vízrendezésének a

kivitelezési része a koncepcionális döntés megszületése után, a megvalósítása és a hogyanja hozzánk tartozik. És ugyanez vonatkozik az ivóvízprogramokra, a szennyvízkezelésre, hulladékgazdálkodásra is egyébként, teszem hozzá.

Az energetika kivétel azért, mert az MVM monopóliumhelyzetben van, és az MVM, illetve a MAVIR energiaszállítási struktúráját nyilván ők fogják építeni, hiszen monopóliumhelyzetben lévő állami cégről van szó.

Kocsord kapcsán azt a megjegyzést tenném, hogy remélem, hogy elkészül nem soká majd a geszti beruházás, amely szintén olyan beruházás, mint a BEÜ felügyelet és forráshiányos, úgyhogy én belülről láttam ezeknek a projekteknek a működését. A villamost úgy építettem a hódmezővásárhelyiekkel közösen, hogy a NIF volt a beruházó. Van véleményem arról, hogy ez hogyan működött. Geszten a BEÜ-vel építkezem, Makón mint parlamenti képviselő a BEÜ-vel építkezem, tudnék mesélni arról, hogy ez hogyan működik. Alapvetően jól, de lehet rajta javítani. Van egy ilyen székely mondás, hogy: nem rossz, de a jó nem így néz ki. Tehát ez az általános állami beruházási cégstruktúráról a véleményem: nem rossz, de a jó nem így néz ki.

Kocsord Tisza Kálmán miatt fontos, mert Tisza Kálmán háza volt valójában, amit utána az első világháborúban megsérült gyerekére, Tisza Lajosra hagyott, és róla pedig Ady Endre - ajánlom képviselő úr figyelmébe - írta valamikor a háború környékén a Lajoska gróf című versét, némi pikírtséggel. Ő 1942-ben vagy '43-ban halt meg, és azért van jelentősége a helynek, mert utána ugyan az oldalági leszármazás okán egy Teleki örökölte a kastélyt, és nem is használták az épületet meg a birtokot, és államosították '45 után, de Tisza Lajos mint hadirokkant az összes pénzét a helyi gyermekellátásba investálta. Önnek mint kocsordinak felhívnám a figyelmét arra, hogy Magyarországon nagyon kevés helyen és nagyon kevés alkalommal valósult meg, hogy valaki egy olyan szociális intézményrendszert hozzon létre a saját vagyonából, mint ahogy ezt Tisza István öccse, ifjabb Tisza Lajos, Tisza Kálmán miniszterelnök fia megtette. Nem tudom, hogy mi lesz az épület sorsa, ugye, kórház, egészségügyi létesítmény volt benne nagyon sokáig. Most teljesen üres, tudom nagyon jól, rossz az épület a struktúrája és folyamatosan süllyed sajnos az épület. Magára az épületre mondom ezt, illetve vannak vizesedési problémák is. Geszt után megnézzük, ezt tudom önnek ígérni.

Amit mondott a magyar-román viszonylatban, ezt ugyanígy gondolom osztrák-magyar viszonylatban. Nem tervezünk állami építési kapacitást mint kivitelező vállalat. Tehát nincs olyan cél, hogy a magyar állam létrehozson egy állami építési kapacitást. Sokkal inkább az állami beruházások rendjét akarjuk felülvizsgálni.

A magánépítések és az állami építések közötti különbség. Ha valaki házat épít magán célra, tehát a magáncélú magánberuházásoknak az építészeti kérdései rendben vannak, mert nagyon sok olyan döntést hoztunk - talán az államtitkár kolléga vissza tudja igazolni - 2018-22-ben és 2018 előtt is, ami pont a családi otthonteremtési kedvezmény miatt gyorsítja a házfelújítást és a házépitést. Ez azonban nem igaz az önkormányzati, állami beruházásokra, és nem igaz a vállalati beruházásokra, ami nekem egy külön probléma, hogy a vállalati beruházások bürokratikus akadályai között nagyon sokszor építésszabályozási kérdések merülnek föl: területkiszajátítás, közművek és a többi és a többi, engedélyezési eljárások és a többi. Ezt felül fogjuk vizsgálni. Ha valaki megnézi a Magyar Nemzeti Bank versenyképességi csomagjait, hogy miket javasolnak, abban a bürokráciacsökkentésnek ez a része a vállalkozások esetében mindenféleképpen egy nagyon fontos, egy rendkívül fontos szempont akar lenni.

Tehát én úgy veszek részt a közigazgatásban, mint szabályozó. És a szabályozás az építési szabályozás, az építészet szabályozása, az építéshatósági munka nagyon fontos a magánviszonyokra, az állami viszonyokra és természetesen a magánberuházói viszonyokra is. A sportberuházások idetartoznak, az öntözési beruházásoknak a vízzel

való ellátási része mindenféleképpen idetartozik, „az építészet milyen stílusú” kérdésre: én nem szeretnék ízlésrendőrség lenni, félreértés ne essék, nem ez a cél. Azonban elmondtam azt, hogy Magyarország attól Magyarország többek között, mert kialakult egy magyar építészet, ami organikusan fejlődött, és én magam abban hiszek, hogy a magyar építészek remek felkészültségű emberek, és van egy egyedi stílusuk. Nem szeretem a másolást, kopírozást, és nem szeretem a dobozépitészetet. De a személyes ízlésemet soha nem kényszeríteném rá az országra, ezért bíztam ezt egy nagyon kiváló képességű, fiatal, dinamikus, világjárt ember kezére, akinek az a dolga, hogy a nemzeti szempontok és a modernitás, a nemzeti szempontok és az új egymást ne zárja ki. De a mi kormányunk a nemzeti építészet vallását hirdeti, ha szabad így mondanom, vagy hitét terjeszti, de azt mindig nagyon fontosnak gondolom, hogy mikor az állam épít valamit, annak jónak kell lennie funkcionalitás szempontjából, és szép épületeket kell csinálnunk. Sajnos a sebesség - és tudnék rossz példákat mondani - rányomta a bélyegét bizonyos épületek megjelenésére például Budapesten. Ezt én problémának gondolok, mert tájsebnek is felfoghatnám.

Elmondok egy személyes történetet, azért nem kényszerítem az országra sohasem a véleményemet vagy az ízlésemet, még a választóimra se, mert ott volt a MOL-torony, ami ellen én kézzel-lábbal tiltakoztam, a MOL-torony megépítését építészeti szempontból én megakadályozni nem tudtam mint a területet felügyelő miniszter, de a tiltakozás kapcsán olyan vitákba keveredtem, amiben mérlegelhető és megfontolható álláspontokat képviseltek mások, hogy Budapestnek a világvárosjelleg miatt talán egy ilyen magas épületre vagy több magas épületre is szüksége van, mint más európai világvárosokban. Én ilyen szempontból lehet, hogy túl konzervatív vagyok, mert az én nézetem szerint a Bazilika magassága fölé nem szabad építeni Budapesten, ez az én személyes véleményem, ezt az építési tradíciót meg kell hagyni, és ugyanúgy, mint Rómának vagy más néhány, maradék autentikus európai városnak, a magasépület-nélkülisége előnyt jelentett. Mások viszont arról győzködtek, hogy a modernitás és a fejlődés a MOL-torony mellett szól. Ha valaki az Árpád-híd felől jön, akkor a modernitást tapasztalhatja, a Gellérthegy oldalába van tűzve valami, aminek a minőségével és az esztétikai kiállításával nekem komoly problémáim vannak. Mert ha építünk valamit, és mondjuk, ezt modernnek akarjuk és nemzetközinek és multikulturálisnak vagy internacionálisnak, akkor ez legyen egy világsztár dolog. Én ezt az épületet nem tekintem egy világsztár épületnek. Ezért mondom azt, hogy nyilván vannak az én személyes szempontjaim és személyes ízlésem vagy véleményem vagy meggyőződésem is vannak, és vannak más szempontok, amiket adott esetben ipari, gazdasági, társadalmi, marketingszempontokból, országimázsszempontokból lehet mérlegelni, és ezt nem is vinném bele.

Az építész ügye szerencsére azért áll jól, mert a Művészeti Akadémia foglalkozik építészeti kérdésekkel, az építészet egy nagyon erős tudomány a Műszaki Egyetemen Magyarországon, és azt gondolom, hogy itt az Építész Kamara keretei között nagyon jó megbeszéléseket lehet folytatni. Én az Építész Kamarával nagyon szorosan együttműködtem, amikor végéigjártam az ország összes megyei építész kamaráját olyan miniszterként, aki az építészetért felelt, nekem a legjobb tapasztalataim voltak a mérnökökről és az építészekről. Ebben a kérdésben konzultálni kell olyan építészekkel is, akik a nemzeti oldalon állnak, és olyan építészekkel is, akik adott esetben egy multikulturálisabb vonalat képviselnek.

Szerintem az építészet világa pont az, ahol intellektuális konszenzust és intellektuális együttműködést különböző csoportok és véleményformálók között létre lehet hozni. Ettől félek a legkevésbé. De a mi elkötelezettségünk mindenféleképpen tradicionális és nemzeti meggyőződés, de - hogy mondjam? - az én személyes ízlésem ebben nem számít, az a kérdés, hogy mi jó az országnak. Két dolgot mondanék: szépet

kell építeni, és jót kell építeni, és itt a funkcionális használhatóság követelményeit az állami beruházásoknál erősíteni kell.

Megkérdezik tőlem, mi az az állami beruházási új gondolat. Például az, hogy nem indulhat el úgy állami beruházás, hogy nem mérjük fel pontosan a kapacitásokat, és túlméretezett vagy alulméretezett kapacitások jönnek létre. Nem indulhat úgy el egy állami beruházás, hogy nem döntjük el előre, hogy minden állami épületnek, amit megépítünk, a tetejére napelemet rakunk. Ez a rezsim része kell legyen. Pontos felmérése annak, hogy a megépített iskolába tíz év múlva hány gyerek fog járni, hiszen most tudjuk, hogy hat év múlva hány hatéves gyerek lesz a faluban, és a járási iskolának az osztálytermeit hány gyerekkel tudjuk föltölteni, mert utána fölmerülnek a fönntarthatóság kérdései: a gázszámla, villanyszámla és a többi. Egy épületet sokkal könnyebb megépíteni ma Magyarországon, mint utána fönntartani. És ez az állam szempontjából iszonyatos mennyiségű költségvetési kiadást és rezsit termel, mint egy önkormányzat szempontjából is. Szerintem ezeket a szempontokat németes precizitással kell előre, nagyon alaposan és nagyon megfontoltan végiggondolni, és ebből rutint kell csinálni.

Ez nem arról szól, az én feladatomban pont az a lényege, nekem nem az kell, hogy egy beruházás jól menjen végig, és szép legyen a végén, hanem ebből egy rendszert kell építeni, hogy hogyan lehet - mi egy keleti nép vagyunk, alapvetően szabálytagadók, és képtelenek vagyunk a szabályok konzekvens és rendszeres betartására -, hogyan lehet egy keleti nép számára olyan rendszert és olyan struktúrát felépíteni, hogy annak rendje legyen. Hogy az állam hogyan építkezik, annak rendje legyen, mint ahogy rendje van Svédországban, rendje van Németországban. Ez nem könnyű feladat, mert mindig lesznek majd vadhajtások meg mellékszálak, hogy valaki másképp akarja, így akarja, úgy akarja, és itt mindenkinek mindenről van véleménye és álláspontja is.

Ami a folyamatban lévő állami beruházásokat illeti, ezt minden képviselőtársamnak mondanám, ahol a kapavágás megtörtént, azt be fogjuk fejezni. Mi egyetlenegy beruházást nem fogunk leállítani, ami a minisztériumhoz fog kerülni. Nekem ott a problémám az lesz, hogy az árdrágulás miatt folyamatban lévő, megkezdett beruházásoknál egy komoly árnövekmény van, ami költségvetési többletkiadást és kötelezettségvállalást jelent. Ezeket mind fölül fogjuk azonban vizsgálni, egyesével fölül fogjuk vizsgálni, és megnézzük, hogy hol és mi indokolt, illetve az adott közbeszerzési és tervezési keretek között mit lehet változtatni.

A közbeszerzési törvényt említettem. Sokan nem értik, illetve kevesen tudják, a tapasztalt parlamenti képviselők és a tapasztalt politikustársaim már megtanulták, hogy egy ország működésének vannak olyan tartópillérei, amelyek a köznyilvánosság és a közbeszéd számára elő sem fordulnak. Az egyik ilyen például a közbeszerzési törvény, ami egyébként európai uniós irányelv, tehát az európai uniós irányelv a közbeszerzési irányelv. De hogy ezt hogyan implementálom, hogyan csinálom belőle törvényt, az a nemzetgazdasági szempontokat alapvetően érintő kérdés. Nyilván az adófizetők pénzére vigyázni kell, a transzparensit kell elkölteni, el kell vele számolni. Én ezt a munkaköreimben eddig mindig pontosan megtettem, a jövőben is megteszem, de emellett nyilvánvalóan nemzetgazdasági szempontokat kell érvényesíteni. Nem véletlenül mondtam: meg fogom vizsgáltatni tételesen, hogy mi történik a francia közbeszerzésben, a német közbeszerzésben és az osztrák közbeszerzésben. Olyat, hogy Ausztriában egy amerikai vállalat építsen utat vagy egy magyar vállalat építsen utat, olyat én még nem láttam, vagy magasépítésben vagy mélyépítésben is.

Nyilván a nemzeti piac védelme európai uniós őstagállamok között kiválóan működik. Nekünk innoválnunk kell, és kell annyira intellektuálisan igényesnek lennünk, és kell olyan fölkészült munkatársi gárda, akinek a nemzetközi joganyag megismerése és összehasonlítása, benchmarkok felállítása nem okoz semmiféle

problémát, mert napi rutin, napi skill. Ezt az államapparátus a 90-es, 2000-es években nem tudta produkálni, ha én megkérdeztem valamiről az államapparátust kétezer-tizen-valamennyiben, hogy mondják már meg, hogy ez hogy van, mondjuk, Belgiumban, hogy van Svédországban... De mondok egy másik példát, az ellenzék bennünket nagyon sokáig ostromolt azzal, fideszeseket, talán emlékeznek rá a képviselőtársaim, hogy a vagyonyilatkozatok eljárásán változtatni kell, és mi legyen a vagyonyilatkozat tartalma, kiderült, miután összenéztük a 27 európai uniós tagállam minden parlamentjének vagyonyilatkozati eljárását és a vagyonyilatkozat tartalmát, hogy a magyar a legszigorúbb. Ennél csak enyhébbek vannak. És azóta ez nem is téma a magyar parlamentben, mióta világossá vált mindenki számára, hogy vagyonyilatkozat tekintetében más országokban sokkal enyhébb szabályok vannak.

Szerintem nagyon fontos az országépítés szempontjából, hogy megértsük azt, hogy az egyébként velünk versenyképes országok, Lengyelország és Csehország és a nálunk jobbak, a nyugatiak adott esetben milyen szabályokat alkalmaznak és hogyan. Ez egy rendkívül fontos kérdés, de ehhez államapparátus kell, profi minisztérium kell, főlkészültség kell, szakemberek kellene, és implementálni kell jó rendszereket.

Én olyan állami beruházási rendszert szeretnék felépíteni, ami, ha egyszer, ami nem tudom, hogy mikor fordul elő, lehet, hogy sose, ha a Mi Hazánk véletlenül kormányt alakítana, akkor arra azt mondaná, hogy - a DK-ról nem is beszélve -, tehát, ha véletlen ez bekövetkezne a magyar politikában, akkor azt mondanák, hogy ez egy annyira jó rendszer, hogy ezt meg kell hagyni, és nem megváltoztatni. Tehát egy olyan rendszert szeretnék felépíteni, és egy ilyen rendszer felépítésében szeretnék a munkatársainkkal közreműködni.

Amit én szeretnék itt még mondani, bár nyilván szétfeszíti a bizottsági meghallgatás kereteit, hogy minden kérdést alaposan kivesézzünk, de ha elkészülök a számadással a kormány számára, ha elkészülök a javaslataimmal a fölülvizsgálatokra, az egyeztetések tapasztalatait leszűröm, begyűröm az Építész Kamarának a javaslatát - meg fog lepődni egyébként nagyon sok képviselőtársam, hogy mennyi értelmes javaslat fog jönni az Építész Kamarától, Mérnök Kamarától, amelyek abszolút erősíteni fogják az állami beruházási rendszert -, ezeket elhozom a bizottságba, szeretném megmutatni. Azt szeretném, hogy amikor összesel ezekből törvényeket fogunk alkotni, az lehetőség szerint ne a klasszikus politikai csatában zajlódjon, hanem lehetőség szerint szeretném az ellenzéki pártok figyelmét is felhívni arra, hogy itt volna pár dolog, amit legalább részben tudnának támogatni, és érdemes volna az országépítés érdekében ezt megtenniük. Tehát konszenzusra fogok törekedni.

Egyébként pedig minden képviselőtársam előtt nyitva áll az irodám, mindenkit szívesen látok, és minden ügyben megpróbálok, helyi ügyben is megpróbálok segíteni.

Megkérdezte tőlem valamelyik főlkészült újságíró, hogy mit fog csinálni, ha egy helyi képviselő-testület ellenáll, vagy nem tetszik neki egy országos beruházás, mondtam, hogy odamegyek, és megkérdezem őket, és beszélek velük. Ehhez értek.

Határozathozatal

ELNÖK: Miniszterjelölt úrnak köszönjük szépen a válaszokat, most pedig a vonatkozó jogszabályok értelmében kérdezem a bizottság tagjait, hogy ki támogatja Lázár János építési és beruházási miniszterre történő kinevezését. *(Szavazás.)* 6 igen szavazattal, 1 nem szavazat ellenében, 1 tartózkodás mellett a bizottság támogatta Lázár János építési és beruházási miniszterre történő kinevezését. Megköszönöm miniszterjelölt úrnak és munkatársainak a részvételt. A napirendi pontot lezárom.

Az ülés berekesztése

Amennyiben pedig nincs kérdés, észrevétel, akkor egyúttal az ülést is bezárom.
Köszönöm szépen.

(Az ülés befejezésének időpontja: 16 óra 38 perc)

dr. Apáti István
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Lajtai Szilvia és dr. Lestár Éva